Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iunie 2022 *

„Uniunea economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Procedura de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptare de către SRB a unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español – Dreptul de a fi ascultat – Delegare de competențe – Dreptul de proprietate – Obligația de motivare – Articolele 18, 20 și articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014”

În cauza T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, cu domiciliul în Mexico (Mexic), și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă [1], reprezentați de J. Pobjoy, barrister, B. Kennelly, QC, și S. Walker, solicitor,

reclamanți,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de L. Flynn și A. Steiblytė, în calitate de agenți,

și a

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. King și M. Fernández Rupérez, în calitate de agenți, asistate de B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

pârâți,

susținuți de

Regatul Spaniei, reprezentat de L. Aguilera Ruiz și J. Rodríguez de la Rúa Puig, în calitate de agenți,

de

Parlamentul European, reprezentat de L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti, M. Sammut, L. Stefani și M. Martínez Iglesias, în calitate de agenți,

de

* Limba de procedură: engleza.

[1] Lista celorlalți reclamanți este anexată doar la versiunea notificată părților.

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová și H. Marcos Fraile, în calitate de agenți,

și de

Banco Santander, SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, avocați, și G. Cahill, barrister,

intervenienți,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a SRB din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español, SA, precum și a Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español S.A. (JO 2017, L 178, p. 15),

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnii M. van der Woude, președinte, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (raportor) și doamna G. Steinfatt, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 21 iunie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 În urma crizei financiare din anul 2008, s-a decis crearea unei uniuni bancare în Uniunea Europeană, susținută de un cadru unic de reglementare pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său și având în componență un mecanism unic de supraveghere și noi cadre de garantare a depozitelor și de rezoluție.

2 Prima etapă în realizarea uniunii bancare a constat în instituirea unui mecanism unic de supraveghere (MUS) prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63). Potrivit considerentului (12) al acestui regulament, un MUS ar trebui să asigure punerea în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare pentru serviciile financiare în același mod instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații care nu sunt de ordin prudențial. În acest scop, Regulamentul nr. 1024/2013 conferă Băncii Centrale Europene (BCE) atribuții specifice privind politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, pentru a contribui la siguranța și soliditatea instituțiilor de credit și la stabilitatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

3 Ulterior, a fost adoptată Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190). În considerentul (1), aceasta indică următoarele:

„Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate […]. Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.”

4 Obiectivul Directivei 2014/59 este de a institui norme comune minime de armonizare a dispozițiilor naționale care reglementează rezoluția băncilor în Uniune și prevede cooperarea între autoritățile de rezoluție în situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. În această privință, Directiva 2014/59 prevede printre altele, la articolul 3 alineatul (1), că fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

5 Cu toate acestea, întrucât, pe de o parte, Directiva 2014/59 nu determina centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție, dispunea în esență punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție și lăsa acestora o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea instrumentelor respective și utilizarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției și întrucât, pe de altă parte, această directivă nu împiedica în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, s-a decis instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

6 Astfel, a doua etapă în realizarea uniunii bancare a constat în adoptarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui MUR și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).

7 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 806/2014 are următorul cuprins:

„Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele

bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea pieței interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.”

8 Potrivit articolului 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, acesta are ca obiect instituirea unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante, și anume băncile al căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013 [a se vedea considerentul (15) al Regulamentului nr. 806/2014].

9 Articolul 1 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție (SRB) instituit în conformitate cu articolul 42 din același regulament împreună cu Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul MUR instituit prin același regulament. Se prevede de asemenea că MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (FUR).

10 În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant, în cazul în care cele trei condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din același regulament sunt îndeplinite.

11 Prima condiție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate. Evaluarea acestei condiții este realizată de BCE, după consultarea SRB, sau de SRB și se consideră îndeplinită în cazul în care entitatea se află în una sau mai multe dintre situațiile enumerate la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

12 A doua condiție presupune să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau de supraveghere.

13 A treia condiție presupune ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public, și anume ca aceasta să fie necesară pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

14 Articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele rezoluției ca fiind următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice; evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii; protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar; protejarea depunătorilor și a investitorilor; protejarea fondurilor și a activelor clienților.

15 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, SRB se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității în cauză.

16 Potrivit articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital.

17 Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție.

18 Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție, SRB, Consiliul și Comisia trebuie să se asigure că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii enumerate la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, printre care figurează principiul potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

19 În schema de rezoluție, SRB determină aplicarea instrumentelor de rezoluție. Articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 enumeră diferitele instrumente de rezoluție disponibile, și anume vânzarea activității, instrumentul instituției-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă.

20 În schema de rezoluție, SRB poate de asemenea să își exercite competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză în condițiile prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014. Potrivit articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție poate presupune și acordarea de ajutoare de stat sau recurgerea la FUR.

21 Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă. În termen de 24 de ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare, altele decât cele prevăzute la al treilea paragraf, și anume respectarea criteriului privind interesul public sau o modificare semnificativă a cuantumului FUR. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, în termen de 12 ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public ori să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut din FUR în schema de rezoluție transmisă de SRB. Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

22 Articolul 18 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată acestora din urmă, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29 din același regulament, prin exercitarea competențelor de rezoluție.

23 Ulterior adoptării unei măsuri de rezoluție, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare poate conduce, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, la plata unei compensații acționarilor sau creditorilor dacă aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

24 Reclamanții, domnul Antonio Del Valle Ruíz și celelalte persoane fizice și juridice ale căror nume figurează în anexă, erau acționari sau dețineau obligațiuni ale Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”) înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție

25 Grupul Banco Popular, a cărui societate-mamă era Banco Popular, era, la data rezoluției, al șaselea grup bancar spaniol.

26 În 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular (denumit în continuare „planul de rezoluție din 2016”). Instrumentul de rezoluție privilegiat în planul de rezoluție din 2016 era instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Limited (DBRS) (devenită DBRS Morningstar) a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 de mai sus, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

32 În urma anunțului din 3 aprilie 2017 privind necesitatea ajustării rezultatelor financiare pentru anul 2016, DBRS a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor's, la 7 aprilie, și Moody's Investors service (denumită în continuare „Moody's"), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

33 În aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data limită pentru ca eventualii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte oferta fusese stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander, SA a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția FITCH a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată printre altele cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular. Cu titlu de exemplu, trebuie menționat un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „Saracho dispune vânzarea urgentă a Popular către JP Morgan și Lazard ca urmare a unui risc de faliment" (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). În articolul respectiv se arată că președintele băncii mandatase JP Morgan și Lazard să organizeze vânzarea urgentă a băncii ca urmare a unui risc de faliment, din cauza exodului masiv al depozitelor clienților particulari și instituționali, și că acesta considera că singurul mod de a asigura viabilitatea băncii era vânzarea completă și iminentă a întregului grup. Articolul relatează că, „ținând seama de persistența retragerilor din depozite și de închiderea unor surse de finanțare externe, banca se expunea unui risc serios de faliment și că, prin urmare, [președintele său] fusese obligat să activeze măsura cea mai drastică și să se abțină în mod progresiv de la vânzarea activelor sale pentru a îmbunătăți ponderea fondurilor proprii și a îndeplini cerințele BCE".

41 La 15 mai 2017, un articol publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „BCE inspectează Banco Popular timp de două luni în plin proces de vânzare" (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), arată că planul de vânzare a Banco

Popular, pus în aplicare de președintele său, a avut loc după inspecția efectuată de BCE, care confirmase deficitul rezervelor. Potrivit acestui articol, inspectorii BCE constataseră că dificultățile Banco Popular ar fi legate de deficitul său de rezerve pentru a-și acoperi expunerea imobiliară și că ar fi necesar să se evite retragerile ocazionale din depozite. Acești inspectori și-ar fi exprimat de asemenea nemulțumirea cu privire la prezentarea conturilor aferente anului 2016.

42 La 31 mai 2017, agenția Reuters a publicat un articol intitulat „UE, avertizată în legătură cu riscul unei rezoluții a Banco Popular” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). Acest articol menționează în special că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea fi lichidată dacă nu ar reuși să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol, funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții.

43 În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul acestui articol.

44 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

45 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

46 La 6 iunie 2017, DBRS și Moody’s au scăzut ratingul Banco Popular.

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție

47 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat Deloitte, în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

48 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

49 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de Restructurare Ordonată a Instituțiilor Bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular. SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea de pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica printre altele că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

50 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

51 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală.

52 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

53 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

54 În această evaluare, BCE a arătat că, în cursul lunilor precedente, Banco Popular suferise o deteriorare importantă a situației sale de trezorerie, în principal ca urmare a unei epuizări semnificative a bazei sale de depozite. Banco Popular s-a confruntat cu retrageri importante de lichidități la toate segmentele de clientelă. BCE a enumerat evenimentele care conduseseră la problemele de lichiditate cu care trebuia să se confrunte Banco Popular.

55 În această privință, BCE a arătat că, în luna februarie 2017, cu ocazia prezentării conturilor sale anuale, Banco Popular a divulgat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la pierderi de 3,485 miliarde de euro în anul 2016, precum și înlocuirea președintelui său de lungă durată, care efectuase o revizuire a strategiei băncii. Anunțul referitor la rezervele suplimentare și la pierderile aferente încheierii exercițiului a condus la o scădere a ratingului Banco Popular de către DBRS la 10 februarie 2017 și a suscitat îngrijorări profunde din partea clientelei Banco Popular, care s-au concretizat prin retrageri importante și neașteptate de depozite și printr-o frecvență ridicată a vizitelor clienților în sucursalele băncii.

56 BCE a arătat de asemenea că publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc care informa cu privire la rezultatul mai multor audituri interne ce puteau avea un impact semnificativ asupra situațiilor financiare ale instituției, precum și confirmarea că președintele-director general al instituției urma să fie înlocuit la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție au declanșat un alt val de retrageri de depozite. BCE a arătat că acest val de retrageri de depozite fusese alimentat și de:

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Standard & Poor’s la 7 aprilie 2017;

– anunțarea de către Banco Popular, la 10 aprilie 2017, a faptului că nu va plăti dividende și că ar putea fi necesară o majorare de capital sau o tranzacție corporativă ca urmare a situației tensionate a fondurilor proprii și a alinierii necesare *inter pares* a acoperirii activelor neperformante;

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Moody’s la 21 aprilie 2017;

– publicarea rezultatelor din primul trimestru al anului 2017 care erau mai slabe decât se prevăzuse;

– acoperirea mediatică negativă și continuă, cum ar fi articolele din 11 și 15 mai 2017 menționate la punctele 40 și 41 de mai sus, care sugerau că președintele Banco Popular dispusese o vânzare urgentă a băncii ca urmare a unui risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități și că banca trebuia să facă față unei nevoi suplimentare importante de rezerve rezultând dintr-o inspecție la fața locului efectuată de supraveghetor.

57 BCE a constatat de asemenea că depozitele pierdute începând cu 31 mai 2017 erau deosebit de relevante, după divulgarea în mass-media a faptului că banca ar putea intra în lichidare dacă procesul de vânzare în curs nu era fructuos într-un termen foarte scurt.

58 În plus, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. Aceasta a arătat și că, chiar dacă se recurgea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația de trezorerie la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

59 BCE a apreciat că măsurile deja adoptate de Banco Popular nu fuseseră suficient de eficiente pentru a inversa deteriorarea situației sale de trezorerie. Aceasta a arătat că, drept măsură alternativă pentru a garanta capacitatea sa de a face față angajamentelor sale care deveneau scadente, Banco Popular încerca să pună în aplicare o tranzacție corporativă, și anume vânzarea sa către un concurent mai puternic. Totuși, BCE a considerat că, ținând seama de deteriorarea situației de trezorerie a Banco Popular, de lipsa dovezii capacității acesteia de a răsturna situația lichidității sale într-un viitor apropiat și de faptul că negocierile nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv, confirmarea unei asemenea tranzacții private nu era previzibilă într-un termen care permitea Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

60 BCE a constatat că, în același timp, nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție comercială sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE ca autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338) și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau a articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, date fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

61 În concluzie, ținând seama în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, BCE a considerat că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se află sau, în orice caz, este susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

62 La 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că a ajuns la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

63 În aceeași zi, FROB a adoptat o scrisoare care conținea informațiile privind procedura de vânzare și prin care s-a stabilit termenul de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

64 Tot în aceeași zi, BBVA, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

65 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. Această evaluare a estimat în special valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

66 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

67 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de un euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017

68 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind schema de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”) în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

69 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție, SRB, întrucât a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute de articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției.

70 Astfel, SRB a considerat, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu existau alte măsuri care ar putea împiedica în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și, în al treilea rând, că era necesară în interes public o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

71 La articolul 5 punctul 5.1 din schema de rezoluție, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității.”

72 Articolul 6 din schema de rezoluție privește reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și instrumentul de vânzare a activității. La articolul 6 punctul 6.1, SRB a menționat măsurile pe care le adoptase în aplicarea competenței de a reduce valoarea contabilă prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

73 Astfel, la articolul 6 punctul 6.1 din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I”;

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I”, ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I”;

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II”.

74 Articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea de rezoluție spaniolă, FROB.

75 La articolul 6 punctul 6.5 din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II” să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de un euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

76 De asemenea, SRB a arătat că transferul „acțiunilor noi II” trebuia efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și trebuia pus în aplicare de FROB în temeiul Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (Legea 11/2015 de redresare și de rezoluție a instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797).

77 Schema de rezoluție a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017, la ora 5.13.

78 La 7 iunie 2017, la ora 6.30, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15) și a notificat-o SRB. În consecință, schema de rezoluție a intrat în vigoare în aceeași zi.

79 Din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 reies următoarele:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.”

80 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 („acțiunile noi II”) către Banco Santander.

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție

81 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

82 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

83 La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular. Un anunț referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2). În decizia respectivă, SRB a considerat că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din FUR, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

Procedura și concluziile părților

84 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 august 2017, reclamanții au introdus prezenta acțiune.

85 Prin înscrisul depus la grefă la 31 octombrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexă. Prin decizia din 6 decembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită această cerere de măsuri de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

86 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 6 și 21 noiembrie 2017 și, respectiv, la 5 și 13 decembrie 2017, Banco Santander, Consiliul, Regatul Spaniei și Parlamentul European au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei și ale SRB. Prin Ordonanța din 12 aprilie 2019, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis intervenția Banco Santander și, prin decizia din 17 aprilie 2019, a admis intervențiile Consiliului, ale Regatului Spaniei și ale Parlamentului. Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander și-au depus memoriile, iar reclamanții și SRB și-au depus observațiile cu privire la acestea în termenele acordate.

87 La 13 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus documentele în termenul acordat.

88 La 6 iulie 2018, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților principale întrebări scrise. Reclamanții și SRB au răspuns la această cerere în termenul acordat.

89 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2018, reclamanții au solicitat Tribunalului să dispună Comisiei și SRB, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii în temeiul articolului 88 din Regulamentul de procedură, să prezinte o serie de documente, a căror listă este anexată la cerere. Comisia și SRB au depus observații cu privire la această cerere în termenul acordat.

90 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

91 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 7 octombrie 2019, reclamanții au depus o probă nouă în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul au depus observații cu privire la această probă nouă în termenele acordate.

92 La propunerea Camerei a treia, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

93 La 15 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat Comisiei și SRB să depună mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că ar putea fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, Comisia a răspuns că nu dispune de documentul solicitat și că, prin urmare, nu îl putea depune.

94 La 15 aprilie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să prezinte un document. Prin scrisoarea din 20 aprilie 2021, SRB a indicat că documentul solicitat era confidențial și putea fi prezentat în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească.

95 Prin Ordonanța din 21 mai 2021, Tribunalul a obligat SRB, în temeiul, pe de o parte, al articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din Regulamentul de procedură, să prezinte versiunile integrale ale următoarelor documente: schema de rezoluție, evaluarea 2, evaluarea BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, scrisoarea Banco Popular adresată BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și scrisoarea BCE adresată Banco Popular din 18 mai 2017. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunile neconfidențiale ale scrisorii Banco Popular adresate BCE din 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și ale scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

96 Prin Ordonanța din 16 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 21 mai 2021 și a transmis reclamanților, Comisiei, Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului și Banco Santander scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

97 Întrucât doi membri ai Camerei a treia extinse au fost împiedicați să participe la ședință, președintele Tribunalului a desemnat alți doi judecători pentru a completa camera.

98 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 21 iunie 2021.

99 Reclamanții solicită Tribunalului:

– anularea schemei de rezoluție și a Deciziei 2017/1246 (denumite în continuare, împreună, „deciziile atacate”);

– obligarea SRB și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

100 SRB și Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

101 Banco Santander, Regatul Spaniei și Consiliul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

102 Parlamentul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în măsura în care aceasta se întemeiază pe excepțiile de nelegalitate a Regulamentului nr. 806/2014;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

103 În susținerea acțiunii formulate, reclamanții invocă nouă motive. Primul motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, întrucât articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat și dreptul la o cale de atac efectivă, consacrate la articolele 41 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și principiul proporționalității. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolelor 41 și 47 din cartă. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Al cincilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014. Al șaselea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Al șaptelea motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime. Al nouălea motiv este întemeiat pe o excepție de nelegalitate, întrucât articolele 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile privind delegarea de competențe.

104 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în ceea ce privește întinderea controlului exercitat de Tribunal, reclamanții se întemeiază pe Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), pentru a susține că Tribunalul trebuie să exercite un control complet și în special să verifice exactitatea materială a faptelor invocate prin prisma informațiilor și a elementelor de probă relevante și să aprecieze forța probantă a acestora din urmă în funcție de împrejurările speței și în lumina observațiilor formulate de persoana vizată. Această cerință ar fi consolidată atunci când, precum în speță, reclamanții nu au fost ascultați în cursul procedurii de rezoluție.

105 SRB susține că întinderea controlului jurisdicțional al Tribunalului este cea reținută de jurisprudența aplicabilă unui act juridic întemeiat pe dispoziții care conferă o putere discreționară autorității în cauză și care se referă la chestiuni economice și deosebit de tehnice.

106 În această privință, este necesar să se arate că jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.

107 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanțelor Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei astfel de competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Astfel, într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie prin aprecierea sa cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic pe cea a autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină (Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punctul 76; a se vedea de asemenea Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 163 și jurisprudența citată).

108 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității prezentării situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, EU:C:1985:327, punctul 34, Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 100 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2020, Iberpotash/Comisia, T-257/18, EU:T:2020:1, punctul 96 și jurisprudența citată).

109 Întrucât deciziile pe care SRB trebuie să le adopte în cadrul unei proceduri de rezoluție sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice foarte complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 107 și 108 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.

110 Cu toate acestea, deși se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea, la care recurge SRB, a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după

cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea din 26 martie 2019, Comisia/Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punctul 104 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 115 și jurisprudența citată).

111 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea schemei de rezoluție, elementele de probă prezentate de reclamanți trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această schemă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2018, Lubrizol France/Consiliul, C-223/17 P, nepublicată, EU:C:2018:442, punctul 39, Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia, T-380/94, EU:T:1996:195, punctul 59, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Comune di Milano/Comisia, T-167/13, EU:T:2018:940, punctul 108 și jurisprudența citată).

112 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi excepțiile de nelegalitate invocate în cadrul primului și al celui de al nouălea motiv, apoi al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv și, în sfârșit, al doilea, al treilea, al șaptelea și al optulea motiv.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat și dreptul la o cale de atac efectivă, consacrate la articolele 41 și 47 din cartă, precum și principiul proporționalității

113 Reclamanții invocă nelegalitatea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, în temeiul articolului 277 TFUE. Acest motiv este împărțit în trei aspecte, întemeiate pe faptul că procedura prevăzută la articolul menționat încalcă, în primul rând, dreptul de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, în al doilea rând, dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă și, în al treilea rând, principiul proporționalității.

114 Potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 277 TFUE este expresia unui principiu general care garantează oricărei părți dreptul de a contesta, în vederea obținerii anulării unui act care o privește în mod direct și individual, validitatea actelor instituționale anterioare, care constituie temeiul juridic al actului atacat, dacă partea respectivă nu dispune de dreptul de a introduce, în temeiul articolului 263 TFUE, o acțiune directă împotriva acestor acte, ale căror consecințe le suportă astfel, fără să fi fost în măsură să solicite anularea lor (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2020, BP/FRA, C-601/19 P, nepublicată, EU:C:2020:1048, punctul 26 și jurisprudența citată).

115 Întrucât scopul articolului 277 TFUE nu este de a permite unei părți să conteste aplicabilitatea vreunui act cu caracter general în cadrul oricărui tip de acțiune, actul a cărui nelegalitate este invocată trebuie să fie aplicabil, direct sau indirect, în speța care face obiectul acțiunii (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctul 68 și jurisprudența citată).

116 Astfel, cu ocazia unei acțiuni în anulare formulate împotriva unor decizii individuale, Curtea a admis că pot face în mod valabil obiectul unei excepții de nelegalitate dispozițiile unui act cu aplicabilitate generală care constituie temeiul deciziilor menționate sau care au o legătură juridică directă cu astfel de decizii. În schimb, Curtea a statuat că este inadmisibilă o excepție de nelegalitate îndreptată împotriva unui act cu aplicabilitate generală a cărui decizie individuală atacată nu constituie o măsură de aplicare (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2020, Comisia și Consiliul/Carreras Sequeros și alții, C-119/19 P și C-126/19 P, EU:C:2020:676, punctele 69 și 70 și jurisprudența citată).

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat

117 Reclamanții susțin că procedura de rezoluție prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu respectă dreptul de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, întrucât nu prevede posibilitatea ca acționarii și creditorii entității, ale căror drepturi au fost afectate, să își facă cunoscut punctul de vedere înainte de adoptarea schemei de rezoluție.

118 SRB și Parlamentul susțin că, în ipoteza în care acționarii unei instituții supuse unei proceduri de rezoluție ar dispune de un drept de a fi ascultat, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, acest drept ar fi recunoscut chiar și în lipsa unei dispoziții exprese în Regulamentul nr. 806/2014. Lipsa unei dispoziții exprese, la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, care să prevadă o audiere a acționarilor nu ar determina nelegalitatea acestui regulament, în măsura în care nicio dispoziție nu interzice o astfel de audiere.

119 Trebuie arătat că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

120 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, trebuie să se precizeze că dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

121 Trebuie arătat că Curtea a afirmat întotdeauna importanța dreptului de a fi ascultat și conținutul său foarte larg în ordinea juridică a Uniunii, considerând că acest drept trebuie să se aplice oricărei proceduri susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudicii. Conform jurisprudenței Curții, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctele 85 și 86 și jurisprudența citată, Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 67 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 89 și jurisprudența citată).

122 În consecință, având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă și nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 62 și jurisprudența citată).

123 Astfel, domeniul de aplicare al dreptului de a fi ascultat, ca principiu și drept fundamental din ordinea juridică a Uniunii, este deschis atunci când administrația urmărește să adopte un act cauzator de prejudiciu, respectiv un act care poate afecta în mod negativ interesele persoanei particulare sau ale statului membru vizat, aplicarea sa nedepinzând de existența unei reguli exprese în acest scop, prevăzută de dreptul derivat (Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 64).

124 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că, potrivit considerentului (121) al Regulamentului nr. 806/2014, acesta respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de cartă, îndeosebi dreptul la apărare, și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii. Pe de altă parte, nicio dispoziție a Regulamentului nr. 806/2014 nu exclude și nici nu restrânge explicit dreptul de a fi ascultat al acționarilor și al creditorilor entității în cauză în timpul procedurii de rezoluție.

125 Astfel, contrar celor susținute de reclamanți, absența unei dispoziții specifice la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 care să prevadă o audiere a acționarilor entității ce face obiectul unei măsuri de rezoluție înainte de adoptarea unei decizii nu poate fi interpretată ca o negare absolută a dreptului de a fi ascultat în orice împrejurare, aducând atingere conținutului esențial al acestui drept. Reclamanții susțin în mod greșit că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 ar permite excluderea dreptului de a fi ascultat în toate cazurile, nu doar în cazuri de urgență.

126 În plus, trebuie arătat, asemenea Comisiei, Consiliului și Parlamentului, că o măsură de rezoluție adoptată de SRB la finalul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiect rezoluția unei entități. Entitatea care face obiectul rezoluției trebuie considerată persoana față de care este adoptată o măsură individuală și în privința căreia dreptul de a fi ascultat este garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

127 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că acționarii și creditorii acestei entități nu sunt destinatari ai unei măsuri de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor.

128 Totuși, este necesar să se arate că, potrivit articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB poate exercita competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității vizate de o măsură de rezoluție în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 din acest regulament.

129 Astfel, procedura prevăzută la articolul 18 din regulament, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva acționarilor și a creditorilor entității în cauză, poate conduce la adoptarea unei măsuri de rezoluție susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele.

130 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 121 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantată oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile să conducă la un act cauzator de prejudiciu. Prin urmare, nu se poate exclude ca acționarii unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție să se poată prevala de dreptul de a fi ascultați în cadrul procedurii de rezoluție.

131 Cu toate acestea, exercitarea dreptului de a fi ascultat poate fi supusă unor restrângeri în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, potrivit căruia:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

132 În consecință, este necesar să se examineze dacă inexistența în Regulamentul nr. 806/2014 a unei dispoziții care să prevadă explicit o audiere a acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat constituie o limitare a exercitării dreptului de a fi ascultat care este conformă cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

133 Curtea a considerat că drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punctul 50 și jurisprudența citată).

134 În această privință, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul arată că restrângerea dreptului de a fi ascultat al acționarilor ar fi justificată, pe de o parte, de obiectivul care vizează garantarea stabilității piețelor financiare și, pe de altă parte, de necesitatea de a asigura eficacitatea deciziilor de rezoluție, care trebuie adoptate cu celeritate.

135 În primul rând, trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014, în special considerentele (12), (58) și (61) ale acestuia, precizează că stabilitatea piețelor financiare este unul dintre obiectivele urmărite de mecanismele de rezoluție instituite prin regulamentul respectiv.

136 În plus, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. Printre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 figurează între altele cel de „evitare[a] efectel[or] negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață”, precum și cel de „protejare[a] fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar”.

137 În această privință, Curtea a arătat că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii. Băncile și instituțiile de credit sunt o sursă esențială de finanțare pentru întreprinderi active pe diferitele piețe. În plus, băncile sunt deseori interconectate și multe dintre ele își exercită activitățile la nivel internațional. Acesta este motivul pentru care dificultățile uneia sau ale mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie în alte state membre. Acest lucru riscă, la rândul său, să producă efecte de contagiere negative în alte sectoare ale economiei (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 50, Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 72, și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

138 Curtea a statuat că obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 69).

139 În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) a considerat, în Decizia din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punctul 6), că, în domeniile sensibile din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar, statele dispuneau de o marjă de apreciere largă și că, prin urmare, imposibilitatea unui acționar de a participa la procedura care conduce la vânzarea băncii nu era disproporționată în raport cu obiectivele legitime de a proteja drepturile creditorilor și buna administrare a stării de insolvență a băncii.

140 De asemenea, trebuie menționată Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836), pronunțată cu ocazia unei cereri de decizie preliminară privind interpretarea articolelor 8, 25 și 29 din A doua directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului [54 al doilea paragraf TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 8). Această cauză privea o măsură excepțională a autorităților naționale prin care se urmărea evitarea, prin intermediul unei majorări de capital, a intrării în dificultate a unei societăți care, potrivit instanței de trimitere, ar amenința stabilitatea financiară a Uniunii. Curtea a apreciat că protecția pe care A doua directivă 77/91 o conferea acționarilor și creditorilor unei societăți pe acțiuni în ceea ce privește capitalul social al acesteia nu se extindea la o astfel de măsură națională adoptată într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru și care urmărește să remedieze o amenințare sistemică la adresa stabilității financiare a Uniunii care rezultă din insuficiența fondurilor proprii ale societății vizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 50). Curtea a adăugat că prevederile celei de A doua directive 77/91 nu se opun, așadar, unei măsuri excepționale privind capitalul social al unei societăți pe acțiuni pe care autoritățile naționale o adoptaseră într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru, fără aprobarea adunării generale a acestei societăți și în scopul evitării unui risc sistemic și al asigurării stabilității financiare a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 51 și jurisprudența citată).

141 Aceste considerații se aplică prin analogie situației foștilor acționari ai unei bănci care a fost supusă unei proceduri de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

142 În plus, trebuie arătat că un alt obiectiv al rezoluției urmărit de articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume acela de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, participă de asemenea la obiectivul de interes general de protecție a stabilității piețelor financiare.

143 Potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/59, funcțiile critice ale unei instituții sunt definite ca fiind „activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni”.

144 În această privință, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2016/778 al Comisiei din 2 februarie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* extraordinare poate fi amânată parțial sau integral și în ceea ce privește criteriile de stabilire a activităților, serviciilor și operațiunilor pentru funcțiile critice și de stabilire a liniilor de activitate și a serviciilor asociate pentru liniile de activitate esențiale (JO 2016, L 131, p. 41) prevede criteriile de stabilire a funcțiilor critice. Este vorba despre o funcție care este furnizată de o instituție unor părți terțe care nu sunt afiliate instituției sau grupului și a cărei perturbare bruscă ar avea un impact negativ semnificativ asupra părților terțe, ar avea un efect de contagiune sau ar afecta încrederea generală a actorilor de pe piață, dată fiind relevanța sistemică a funcției pentru părțile terțe și relevanța sistemică a instituției sau a grupului în exercitarea acestei funcții.

145 Astfel, obiectivul care constă în asigurarea continuității funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să evite o întrerupere a acestor funcții ce ar putea determina perturbări nu numai pe piața relevantă, ci și pentru întreaga stabilitate financiară a Uniunii.

146 Prin urmare, dat fiind că urmărește să mențină sau să restabilească situația financiară a unei instituții de credit, mai ales în măsura în care constituie o alternativă la lichidarea sa, trebuie să se considere că o măsură de rezoluție răspunde efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

147 Din ceea ce precedă reiese că procedura de rezoluție, instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și descrisă la articolul 18 din acesta, urmărește un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

148 În al doilea rând, mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014 implică faptul că, atunci când o măsură de rezoluție devine necesară, aceasta trebuie adoptată rapid. Este vorba printre altele despre considerentele (26), (31), (53) și în special despre considerentul (56) al acestui regulament, care prevede că, în scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp.

149 În această privință, Curtea a considerat că Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiectiv să instituie, potrivit considerentului (8) al acestuia, mecanisme de rezoluție mai eficiente, care trebuie să reprezinte un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în

dificultate a unor bănci și că un astfel de obiectiv presupune luarea rapidă a deciziilor, după cum arată termenele scurte prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, pentru ca stabilitatea financiară să nu fie pusă în pericol (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

150 Astfel, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede printre altele că, în cazul în care BCE estimează că o entitate se află în dificultate sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și SRB. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, în cazul în care SRB însuși realizează o evaluare, ea este comunicată BCE fără întârziere. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), SRB adoptă o schemă de rezoluție care, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este transmisă Comisiei de îndată ce o adoptă. Comisia dispune astfel de un termen de 24 de ore pentru a aproba o schemă de rezoluție sau pentru a formula obiecții.

151 Rezultă că, odată ce entitatea îndeplinește condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, și anume, *primo*, că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, *secundo*, că nu există altă perspectivă rezonabilă ca intrarea sa în dificultate să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere și, *tertio*, că rezoluția sa este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, articolul 18 din același regulament prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

152 Această luare de decizie rapidă urmărește în special să asigure continuitatea funcțiilor critice ale entității în cauză și să evite consecințele unei intrări în dificultate a entității asupra stabilității financiare. Rapiditatea adoptării deciziei constituie, așadar, o condiție a eficacității sale.

153 Astfel, Curtea a statuat deja că urgența care impune o acțiune imediată din partea autorității competente justifică o restrângere a dreptului de a fi ascultat al persoanelor afectate de măsurile adoptate în domeniul răspunderii pentru mediul înconjurător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, EU:C:2010:127, punctul 67) și în domeniul agriculturii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Dokter și alții, C-28/05, EU:C:2006:408, punctul 76).

154 În plus, în domeniul măsurilor de înghețare a fondurilor, Curtea a statuat că comunicarea motivelor pe care se întemeiază includerea inițială a numelui unei persoane sau al unei entități pe lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive, anterior acestei includeri, ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice pe care le impune dreptul Uniunii. În vederea atingerii obiectivului urmărit prin regulamentul aplicabil, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctele 338-340, Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Amisi Kumba/Consiliul, T-163/18, EU:T:2020:57, punctul 51).

155 Pentru motive care țin de asemenea de obiectivul urmărit de dreptul Uniunii și de eficacitatea măsurilor pe care le prevede acesta, autoritățile Uniunii nu sunt obligate nici să procedeze la o audiere a reclamanților înainte de includerea inițială a numelor lor în lista persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și

Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 341, și Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 103).

156 Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazurile în care restrângerea dreptului de a fi ascultat nu privește entitatea vizată de procedura de rezoluție, ci pe acționarii sau creditorii săi.

157 Trebuie arătat de asemenea că, în Decizia din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a constatat că vânzarea băncii în faliment ca întreprindere în activitate a fost realizată pentru a obține îndestularea rapidă și mai sigură a creditorilor săi, care așteptau de mulți ani să primească ce le era datorat, și finalizarea rapidă a procedurii de faliment. În consecință, necesitatea simplității și a rapidității în procedura care conduce la vânzarea băncii era de o importanță capitală. Dacă legea ar fi prevăzut că instanța competentă în materia falimentului era obligată să consulte toți acționarii și creditorii băncii, aceasta ar fi determinat o încetinire semnificativă a procedurii și, în consecință, o întârziere suplimentară în ceea ce privește plata sumelor datorate creditorilor și în finalizarea procedurii de faliment.

158 În Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punctul 136), Curtea EDO a statuat că, într-un domeniu sensibil din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar și în anumite situații, putea exista o necesitate imperativă de a acționa cu cea mai mare diligență și fără preaviz, în scopul de a evita prejudicii ireparabile pentru bancă, depunătorii săi și ceilalți creditori ai săi sau pentru sistemul bancar și financiar în ansamblul său.

159 În plus, faptul că măsura de rezoluție poate conduce la o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor entității vizate nu poate justifica o obligație de a li se acorda un drept de a fi ascultați înainte de adoptarea acesteia.

160 În această privință, Tribunalul a subliniat deja, la punctul 282 din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), că procedurile aplicabile trebuie să ofere persoanei în cauză o ocazie adecvată de a-și susține cauza în fața autorităților competente. Pentru a se asigura de respectarea acestei condiții, care constituie o cerință inerentă articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), procedurile aplicabile trebuie examinate dintr-un punct de vedere general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 368 și jurisprudența citată, Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 119, și Curtea EDO, 20 iulie 2004, Bäck împotriva Finlandei, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punctul 56). Astfel, cerința menționată nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente înaintea adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 19 septembrie 2006, Maupas și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punctele 20 și 21).

161 Tribunalul a considerat că această situație se regăsea în special atunci când, precum în cazul unei măsuri de rezoluție, măsurile în cauză nu constituiau o sancțiune și se înscriau într-un context de o urgență deosebită. În această ultimă privință, Tribunalul a arătat că era vorba despre prevenirea unui risc iminent de colaps al băncilor vizate pentru a proteja stabilitatea sistemului financiar al

unui stat membru și despre evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro. Or, punerea în aplicare a unei proceduri de consultare prealabilă, în cadrul căreia miile de deponenți și de acționari ai băncilor vizate și-ar fi putut exprima în mod util punctul de vedere înaintea adoptării decretelor prejudiciabile, ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor pentru prevenirea unui asemenea colaps. Realizarea obiectivului care constă în protejarea stabilității sistemului financiar a acestui stat și evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro ar fi fost expusă unor riscuri semnificative (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 282 și jurisprudența citată).

162 Această apreciere a fost confirmată de Curte, care a considerat că Tribunalul și-a sprijinit în mod întemeiat raționamentul pe Hotărârea Curții EDO din 21 iulie 2016, Mamatas și alții împotriva Greciei (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), din care rezultă că cerința potrivit căreia orice restricție privind dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege nu poate fi interpretată în sensul că persoanele în cauză ar fi trebuit consultate înainte de adoptarea acestei legi, în special atunci când o astfel de consultare prealabilă ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor care urmăreau să prevină colapsul băncilor în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 159).

163 Pe de altă parte, trebuie să se considere că necesitatea de a acționa rapid fără a informa acționarii și creditorii unei entități cu privire la iminența unei proceduri de rezoluție care o vizează urmărește să evite agravarea situației acestei entități care ar dăuna eficacității măsurii de rezoluție. Astfel, informarea acționarilor sau a deținătorilor de obligațiuni ai băncii că aceasta ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție și, prin urmare, că s-a considerat că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate ar putea să îi determine să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației financiare a băncii și ar face mai dificilă, chiar imposibilă adoptarea unei soluții susceptibile să împiedice lichidarea acesteia.

164 În această privință, după cum reiese din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură.

165 Prin urmare, este necesar să se considere că instituirea în Regulamentul nr. 806/2014 a unei consultări a acționarilor și a creditorilor entității în cauză înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție ar determina o încetinire substanțială a procedurii, care ar compromite atât realizarea obiectivelor măsurii, cât și eficacitatea acesteia.

166 În plus, SRB susține că zvonurile despre instituțiile sau piețele financiare pot avea consecințe de mare amploare și, prin urmare, trebuie să asigure confidențialitatea procedurilor. În măsura în care audierea unor persoane care ar putea fi afectate de măsura de rezoluție ar implica divulgarea de informații privind viitoarele măsuri, sunt de așteptat repercusiuni negative asupra stabilității financiare, din cauza importanței sistemice a acestor informații.

167 Afirmația reclamanților potrivit căreia al doilea obiectiv de interes general invocat de SRB ar fi protecția confidențialității rezultă dintr-o înțelegere greșită a argumentului SRB. Într-adevăr, prin acest argument, SRB susține că confidențialitatea procedurii este un mijloc necesar pentru a proteja interesul general de a asigura stabilitatea sistemului financiar.

168 În plus, reclamanții susțin că orice preocupări legate de divulgare ar putea fi rezolvate prin norme stricte în materie de confidențialitate.

169 Acest argument provine dintr-o înțelegere greșită a obiectivului urmărit de protecția confidențialității procedurii. Astfel, informațiile care nu trebuie divulgate, printre altele acționarilor, se referă la punerea în aplicare a procedurii de rezoluție. Trebuie să se țină seama de riscul că acționarii, informați cu privire la această procedură înainte de adoptarea unei decizii, ar putea fi încurajați să își cedeze participațiile, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației entității și ar determina un risc de faliment și, în cazul băncilor de importanță sistemică, să antreneze un risc de contagiune pe întreaga piață.

170 În plus, după cum arată Comisia, întrucât identitatea acționarilor entității este necunoscută, autoritatea de rezoluție ar trebui să facă apel public pentru ca aceștia să își exprime punctul de vedere, ceea ce ar implica un risc de panică bancară. Așa cum subliniază și Consiliul, dat fiind că acțiunile și obligațiunile sunt negociate în mod continuu pe piețe, ar fi imposibil, în practică, să se știe ce investitori particulari și instituționali ar trebui contactați.

171 Prin urmare, angajamentele de confidențialitate asumate de acționari, presupunând că aceștia pot fi identificați, nu pot remedia riscul pentru stabilitatea financiară reprezentat de diseminarea informațiilor conform cărora o entitate face obiectul unei proceduri de rezoluție.

172 Reclamanții au susținut în ședință că o audiere a acționarilor în timpul fazei pregătitoare a măsurii de rezoluție, înainte să se considere că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, ar fi posibilă dat fiind că această fază nu ar fi constrânsă de urgență.

173 Trebuie arătat că procedura de rezoluție prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 începe odată cu îndeplinirea condițiilor prevăzute, iar etapele de planificare a rezoluției nu țin de această procedură. Prin urmare, argumentul reclamanților nu poate pune în discuție legalitatea procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014. În orice caz, considerațiile menționate la punctele 169 și 170 de mai sus se opun consultării acționarilor entității în cauză nu numai după inițierea procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, ci și în timpul fazei pregătitoare a măsurii.

174 Din tot ceea ce precedă reiese că o audiere a acționarilor și a creditorilor entității vizate de o măsură de rezoluție, înainte de adoptarea acestei măsuri, ar compromite obiectivele de stabilitate a piețelor financiare și de continuitate a funcțiilor critice ale entității, precum și cerințele de rapiditate și de eficacitate a procedurii de rezoluție.

175 Prin urmare, lipsa unei dispoziții care să prevadă audierea acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii menționate la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat care este justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general și respectă principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

176 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamanților.

177 *Primo*, reclamanții se întemeiază pe Documentul de lucru SWD/2012/166 final al serviciilor Comisiei din 6 iunie 2012, intitulat „Evaluarea impactului care însoțește Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 77/91/CEE și 82/891/CEE ale Consiliului, a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, precum și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010” (denumit în continuare „evaluarea impactului”), în care Comisia ar fi recunoscut că acționarii au dreptul „de a-și exprima obiecțiile față de măsurile de restructurare”.

178 În această privință, este suficient să se constate, asemenea SRB, că extrasul din evaluarea impactului citat de reclamanți se referă în mod explicit la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la o cale de atac efectivă, consacrate la articolele 6 și 13 din CEDO. Prin urmare, acest extras se referă la dreptul acționarilor la o cale de atac efectivă împotriva unei măsuri deja adoptate, dar nu poate fi interpretat ca făcând referire la dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii de rezoluție.

179 *Secundo*, reclamanții invocă Hotărârea Curții EDO din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999). Ei arată că, în acea cauză, o autoritate națională retrăsese unei bănci o autorizație bancară fără a o avertiza în prealabil și fără a-i acorda posibilitatea de a introduce o cale de atac. Curtea EDO ar fi concluzionat că, având în vedere locul important pe care dreptul la un proces echitabil îl ocupă într-o societate democratică, decizia instanței bulgare de a respecta decizia Băncii Naționale a Bulgariei fără a o supune vreunei critici sau discuții, coroborată cu lipsa oricărui mijloc de examinare detaliată a acestei decizii în cadrul unei proceduri de revizuire directă, nu era justificată.

180 După cum subliniază reclamanții înșiși, elementul fundamental al Hotărârii Curții EDO din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), precum și al Hotărârii Curții EDO din 19 iunie 2008, Ismeta Bačić împotriva Croației (CE:ECHR:2008:0619JUD004359506), este afirmația potrivit căreia articolul 6 paragraful 1 din CEDO se aplică unei proceduri de faliment.

181 Astfel, după cum arată Comisia și SRB, Hotărârea Curții EDO din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), privea o încălcare a dreptului la un proces echitabil consacrat la articolul 6 paragraful 1 din CEDO în lipsa unei căi de atac jurisdicționale prevăzute în dreptul bulgar împotriva unei decizii a Băncii Naționale a Bulgariei de revocare a licenței unei bănci și privea doar drepturile procedurale ale instituției financiare în cauză, iar nu drepturile acționarilor și ale creditorilor. Această hotărâre nu privea dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii și, prin urmare, nu este relevantă.

182 *Tertio*, reclamanții invocă de asemenea legile din unele state membre care oferă creditorilor și acționarilor posibilitatea de a prezenta observații în cursul procedurii de insolvență.

183 Este suficient să se constate, asemenea SRB, că procedurile naționale de insolvență nu sunt comparabile cu o procedură de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014. Într-adevăr, în cadrul unei proceduri de insolvență la nivel național, creditorii sunt audiați după inițierea procedurii de insolvență. Astfel, după cum arată SRB, odată cu deschiderea procedurii de insolvență, prejudiciul pentru acționari și creditori s-a manifestat deja, iar dezvăluirea insolvenței nu îl poate agrava. În schimb, în ceea ce privește procedura de rezoluție, divulgarea de informații către creditorii entității în cauză cu privire la o potențială rezoluție poate avea efecte negative grave.

184 În plus, după cum arată SRB, în Decizia din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a considerat că o obligație de consultare a acționarilor și a creditorilor în cadrul unei proceduri de faliment ar determina o întârziere a procedurii, iar imposibilitatea acționarului majoritar de a participa la procedură nu ar fi disproporționată în raport cu obiectivele legitime de protecție a drepturilor creditorilor băncii și de păstrare a administrării corecte a activelor ocazionate de falimentul acesteia.

185 Rezultă din tot ceea ce precedă că excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care procedura pe care o stabilește ar încălca dreptul de a fi ascultat prin faptul că nu prevede audierea acționarilor și a creditorilor entității în cauză, trebuie respinsă.

186 În consecință, primul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul la o cale de atac efectivă

187 Reclamanții susțin că procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu respectă dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă, în măsura în care nu există un control jurisdicțional al acestei proceduri. Existența unei acțiuni în anulare în fața Tribunalului nu poate remedia încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă, în măsura în care acesta nu ar fi competent să dispună obligarea instituției în cauză să ia măsuri de revocare a actelor de punere în aplicare a rezoluției.

188 Reclamanții arată în esență că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul la o cale de atac efectivă întrucât nu prevede intervenția unei instanțe înainte de adoptarea deciziei de rezoluție.

189 Trebuie amintit că articolul 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective, prevede, la primul paragraf, că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de articolul menționat. Existența însăși a unui control jurisdicțional efectiv destinat să asigure respectarea dispozițiilor dreptului Uniunii este inerentă existenței unui stat de drept (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2020, Bank Refah Kargaran/Consiliul, C-134/19 P, EU:C:2020:793, punctul 36 și jurisprudența citată).

190 Este suficient să se constate că argumentul reclamanților se întemeiază pe o interpretare eronată a domeniului de aplicare al dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă. Astfel, articolul 47 din cartă garantează dreptul la o cale de atac efectivă împotriva unui act cauzator de prejudiciu, iar nu înainte de adoptarea acestuia.

191 În urma adoptării unei măsuri de rezoluție, dreptul la o cale de atac efectivă este garantat de posibilitatea de a introduce o acțiune în anulare în temeiul articolului 263 TFUE împotriva deciziilor adoptate de SRB, în conformitate cu articolul 86 din Regulamentul nr. 806/2014, și împotriva deciziilor Comisiei, precum și de posibilitatea de a introduce o acțiune în despăgubire.

192 În cadrul unei acțiuni în anulare împotriva unei măsuri de rezoluție, Tribunalul poate examina conformitatea procedurii urmate de SRB potrivit cerințelor prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014. Prin urmare, reclamanții nu pot susține în mod valabil că procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu este supusă niciunui control jurisdicțional.

193 În plus, reclamanții susțin că existența unei acțiuni în anulare în fața Tribunalului nu poate remedia încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă, în măsura în care acesta nu ar fi competent să dispună obligarea instituției în cauză să ia măsuri de revocare a actelor de punere în aplicare a rezoluției.

194 Trebuie arătat că articolul 47 din cartă nu are ca obiect modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut de tratate și în special a normelor referitoare la admisibilitatea acțiunilor introduse direct în fața instanței Uniunii, astfel cum rezultă și din explicațiile referitoare la respectivul articol 47, care trebuie luate în considerare, conform articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și articolului 52 alineatul (7) din cartă, în vederea interpretării acesteia (a se vedea Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 97 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 februarie 2021, VodafoneZiggo Group/Comisia, C-689/19 P, EU:C:2021:142, punctul 136 și jurisprudența citată).

195 Trebuie amintit că, deși instanța Uniunii nu dispune de o competență de a emite ordine în privința SRB, acesta din urmă, în temeiul articolului 86 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și al articolului 266 TFUE, are obligația de a lua măsurile necesare pentru a se conforma unei hotărâri a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

196 Prin urmare, trebuie să se considere că faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede intervenția puterii jurisdicționale în cadrul procedurii care conduce la adoptarea unei decizii de rezoluție nu constituie o încălcare a articolului 47 din cartă.

197 În sfârșit, reclamanții se întemeiază în mod greșit pe jurisprudența în materie de măsuri restrictive, potrivit căreia respectarea obligației de comunicare a motivelor unei decizii este necesară pentru a permite destinatarilor unor astfel de măsuri să își apere drepturile în cele mai bune condiții și pentru a respecta dreptul la protecție jurisdicțională efectivă.

198 Astfel, spre deosebire de măsurile restrictive prin care unei persoane i se aplică o măsură individuală de sancționare economică și financiară (înghețarea fondurilor), schema de rezoluție nu constituie o măsură individuală luată împotriva acționarilor entității vizate. Așadar, jurisprudența citată de reclamanți potrivit căreia persoanei vizate de o măsură restrictivă, în calitate de destinatar al unei astfel de decizii, trebuie să i se comunice motivele acesteia nu este aplicabilă în speță.

199 Rezultă că excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care ar încălca dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă, trebuie respinsă și, în consecință, al doilea aspect trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiul proporționalității

200 Reclamanții arată că, în măsura în care, pentru motivele prezentate în primele două aspecte ale prezentului motiv, procedura de rezoluție prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu respectă dreptul de a fi ascultat și dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă, aceasta nu este conformă cu principiul proporționalității întrucât depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele stabilite în considerentul (122) al Regulamentului nr. 806/2014, și anume „instituirea unui cadru unic european eficient și eficace de rezoluție a entităților și asigurarea aplicării coerente a normelor în materie de rezoluție”.

201 Este suficient să amintim, pe de o parte, că în primul aspect s-a concluzionat că lipsa unei audieri a acționarilor și a creditorilor entității în cauză în cadrul procedurii de rezoluție era justificată de un obiectiv de interes general și necesar, cu respectarea principiului proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă. Pe de altă parte, din analiza celui de al doilea aspect reiese că reclamanții nu au stabilit că procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încălca dreptul la o cale de atac efectivă.

202 Prin urmare, întrucât primele două aspecte au fost respinse, al treilea aspect trebuie de asemenea respins.

203 Din tot ceea ce precedă reiese că excepția de nelegalitate a articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014, invocată în primul motiv, trebuie respinsă ca nefondată.

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe

204 Reclamanții invocă nelegalitatea articolelor 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014, în temeiul articolului 277 TFUE, pentru motivul că aceste articole încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe enunțate în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

205 Reclamanții susțin că decizia SRB, referitoare la aspectul dacă sunt îndeplinite condițiile enumerate la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, implică o largă putere discreționară. SRB ar efectua aprecieri economice complexe și ar participa astfel la punerea în aplicare a unei veritabile politici economice. SRB ar dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide cu privire la instrumentul de rezoluție care urmează să fie adoptat în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) și cu articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014. Aceștia arată că dispozițiile articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia Comisia aprobă schema de rezoluție în termen de 24 de ore, constituie o eludare a principiilor stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Având în vedere termenul stabilit, SRB ar decide asupra politicii de rezoluție, iar Comisia ar exercita doar o funcție de aprobare.

206 Comisia, SRB, Consiliul și Parlamentul susțin în esență că procedura stabilită prin Regulamentul nr. 806/2014 este conformă cu Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Legiuitorul Uniunii nu ar fi delegat SRB competențe discreționare, întrucât schema de rezoluție a SRB ar produce efecte juridice obligatorii numai dacă este aprobată de

Comisie sau de Consiliu. Întrucât competența de a decide cu privire la probleme care implică aprecieri discreționare este rezervată Comisiei sau Consiliului, acestea din urmă și-ar asuma astfel responsabilitatea juridică și politică de a stabili politica de rezoluție a Uniunii.

207 Trebuie arătat că tratatele nu cuprind nicio dispoziție care să prevadă atribuirea de competențe unui organ sau unei agenții a Uniunii. Astfel, nici articolul 290 TFUE, care prevede delegarea către Comisie a unor competențe de elaborare a normelor în cadrul actelor legislative, nici articolul 291 TFUE, care conferă competențe de punere în aplicare statelor membre, Comisiei și, în anumite situații limitate, Consiliului, nu menționează agențiile (Concluziile avocatului general Jääskinen prezentate în cauza Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2013:562, punctul 75).

208 Prin urmare, jurisprudența, în special Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a stabilit principiile în materia delegării de competențe. În continuare, Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), a aplicat aceste principii în cazul în care legiuitorul Uniunii a conferit competențe autonome unei agenții.

209 La punctul 41 din Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), Curtea a arătat că, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a subliniat că, în esență, consecințele care rezultă dintr-o delegare de competențe erau foarte diferite după cum aceasta din urmă viza, pe de o parte, competențe de executare delimitate net și a căror exercitare putea fi, prin urmare, supusă unui control riguros în raport cu criterii obiective stabilite de autoritatea care deleagă sau, pe de altă parte, o „putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere și a cărei exercitare [putea] fi expresia unei veritabile politici economice”.

210 Curtea a adăugat că a arătat de asemenea, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), că o delegare de primul tip nu putea modifica în mod semnificativ consecințele pe care le determina exercitarea competențelor pe care le afecta, în timp ce o delegare de al doilea tip, înlocuind opțiunile autorității care deleagă cu cele ale autorității delegate, opera o „veritabilă deplasare a responsabilității” (Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 42).

211 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că procedura de adoptare a măsurilor de rezoluție instituite de legiuitor în Regulamentul nr. 806/2014 dădea curs observațiilor formulate de Serviciul juridic al Consiliului într-un aviz din 7 octombrie 2013 referitor la propunerea de regulament al Comisiei, care urmărea să aprecieze compatibilitatea procedurii prevăzute inițial în propunerea de regulament cu principiile în materie de delegare de competențe, astfel cum au fost interpretate în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

212 Inițial, în propunerea de regulament examinată în acest aviz, repartizarea competențelor între Comisie și SRB era diferită de cea care a fost reținută în final în Regulamentul nr. 806/2014. În special, Comisia avea competența de a supune o entitate unei rezoluții, de a stabili un cadru pentru utilizarea instrumentelor de rezoluție și de a decide dacă și cum trebuiau utilizate competențele de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital, iar SRB, în conformitate cu cadrul stabilit de Comisie, avea competența să adopte deciziile adresate autorităților naționale de rezoluție.

213 În avizul său, Serviciul juridic al Consiliului a arătat că anumite măsuri pe care le putea include SRB într-o decizie de rezoluție nu erau definite cu suficientă precizie. Serviciul juridic al Consiliului a considerat că economia generală și structura propunerii de regulament, în care Comisia adoptă decizia de rezoluție de bază, iar SRB este obligat să acționeze în cadrul criteriilor stabilite de Comisie, erau conforme cu dreptul Uniunii, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Acesta a apreciat însă că competențele SRB de a pune în aplicare instrumentele de rezoluție și deciziile sale păreau, într-o anumită măsură, a fi de natură discreționară și a depăși exercitarea unor competențe pur tehnice. El a concluzionat că, în consecință, ar putea fi necesar fie să se includă în regulament alte dispoziții în scopul de a încadra corect aplicarea de către SRB a instrumentelor de rezoluție, fie să se implice în exercitarea competențelor menționate o instituție a Uniunii învestită cu competențe de executare.

214 Legiuitorul Uniunii, luând în considerare acest aviz al Serviciului juridic al Consiliului, a modificat mecanismul de adoptare a măsurilor de rezoluție. În măsura în care adoptarea unei măsuri de rezoluție implică o marjă de apreciere discreționară, legiuitorul a rezervat această competență unei instituții, iar nu SRB.

215 Aceasta reiese în special din considerentele (24) și (26) ale Regulamentului nr. 806/2014, care au următorul cuprins:

„(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 [TFUE]. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din fond ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. […]

[…]

(26) […] Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […] Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. Motivele pentru care Consiliului i se permite ca, la propunerea Comisiei, să aducă obiecțiuni la schema de rezoluție a comitetului ar trebui să fie limitate strict la existența unui interes public și la modificările substanțiale aduse de Comisie cuantumului propus de comitet pentru a fi utilizat din fond. […] În calitate de observator la reuniunile comitetului, Comisia ar trebui să verifice în permanență că

schema de rezoluție adoptată de comitet respectă pe deplin prezentul regulament, că asigură un echilibru corespunzător între diferitele obiective și interese aflate în joc, că respectă interesul public și că integritatea pieței interne este menținută. Având în vedere că măsura de rezoluție necesită un proces decizional extrem de rapid, Consiliul și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape, iar Consiliul nu ar trebui să repete lucrările pregătitoare desfășurate deja de Comisie […]”

216 Contrar celor susținute de reclamanți, Regulamentul nr. 806/2014, în special considerentul (26) al acestuia, nu recunoaște că atribuirea de competențe către SRB ridică probleme în materie de delegare de competențe. Dimpotrivă, ținând seama de faptul că decizia de a supune o entitate unei măsuri de rezoluție adoptate în temeiul Regulamentului nr. 806/2014 implică exercitarea unei puteri discreționare care presupune o alegere de politică economică, legiuitorul a prevăzut un mecanism de adoptare specific la articolul 18 alineatul (7) din acest regulament.

217 Astfel, în ceea ce privește procedura de rezoluție, articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că Comisia fie aprobă schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare și că o schemă de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

218 Prin urmare, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este necesar ca o instituție a Uniunii, și anume Comisia sau Consiliul, să aprobe schema de rezoluție cu privire la aspectele sale discreționare pentru ca aceasta să producă efecte juridice. Legiuitorul Uniunii a încredințat astfel unei instituții responsabilitatea juridică și politică de a stabili politica Uniunii în materie de rezoluție, evitând astfel o „veritabilă deplasare a responsabilității” în sensul Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

219 Așa cum susțin Comisia, Parlamentul și Consiliul, legiuitorul european, prin instituirea procedurii de adoptare a unei măsuri de rezoluție prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 și prin rezervarea în mod expres a deciziei privind aspectele discreționare ale unei asemenea măsuri instituțiilor Uniunii, nu a delegat SRB o competență autonomă.

220 În lumina acestor considerații, trebuie examinate argumentele reclamanților referitoare la competențele conferite SRB de articolele 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014.

221 În primul rând, reclamanții susțin că condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia o măsură de rezoluție trebuie să fie necesară în interes public, conferă SRB o largă putere discreționară, dat fiind că această condiție impune ca SRB să arbitreze conflicte între diverse interese publice și să efectueze aprecieri economice complexe, contribuind astfel la punerea în aplicare a unei veritabile politici economice.

222 În această privință, trebuie arătat că articolul 18 alineatul (7) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres că Comisia se poate opune schemei de rezoluție în cazul în care aceasta nu îndeplinește criteriul privind interesul public.

223 Respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 condiționează decizia de a supune o instituție unei proceduri de rezoluție, iar controlul necesității măsurii în raport cu interesul public presupune exercitarea unei puteri discreționare care implică o marjă largă de apreciere. Pentru acest motiv, legiuitorul Uniunii a conferit în mod expres Comisiei și, eventual, Consiliului controlul respectării acestei condiții.

224 În al doilea rând, reclamanții susțin că, în temeiul articolului 18 alineatul (6) și al articolului 22 din Regulamentul nr. 806/2014, SRB dispune de o largă putere de apreciere pentru a decide cu privire la instrumentul de rezoluție care urmează să fie adoptat. SRB ar fi ghidat de obiectivele stabilite la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, care ar conține criterii subiective.

225 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (7) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia apreciază dacă schema de rezoluție îndeplinește criteriul privind interesul public prevăzut la alineatul (1) litera (c) al articolului menționat. În această privință, articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, „[î]n sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură”.

226 Trebuie arătat de asemenea că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.”

227 Astfel, obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 nu se impun numai SRB, ci și Comisiei, atunci când aceasta trebuie să aprobe alegerea instrumentului de rezoluție. Rezultă de asemenea că revine Comisiei, în cadrul evaluării respectării criteriului privind interesul public, sarcina de a aprecia dacă alegerea instrumentului de rezoluție este adaptată și proporțională cu obiectivele rezoluției.

228 În consecință, SRB nu are competența autonomă de a decide să supună o entitate unei măsuri de rezoluție în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 și nici de a decide ce instrument de rezoluție trebuie aplicat în conformitate cu articolul 22 din regulamentul respectiv. Contrar celor susținute de reclamanți, aceste dispoziții nu conduc la o delegare de competențe discreționare către SRB.

229 Reclamanții arată de asemenea că dispozițiile articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit cărora Comisia aprobă schema de rezoluție în termen de 24 de ore, constituie o eludare a principiilor stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Având în vedere termenul stabilit, SRB ar decide asupra politicii de rezoluție, iar Comisia ar exercita doar o funcție de aprobare.

230 Trebuie arătat că, potrivit articolului 30 din Regulamentul nr. 806/2014, SRB informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție, că SRB, Consiliul și Comisia cooperează îndeaproape, în special în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, și că acestea își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor. În plus, articolul 43 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că Comisia numește un reprezentant care are dreptul să participe la reuniunile sesiunilor executive și ale sesiunilor plenare în calitate de observator permanent, iar reprezentantul său are dreptul să ia parte la dezbateri și are acces la toate documentele.

231 Din aceste dispoziții rezultă că Comisia este informată și implicată în fazele pregătitoare ale adoptării unei măsuri de rezoluție. Contrar celor susținute de reclamanți, Comisia nu descoperă schema de rezoluție numai după ce aceasta a fost adoptată de SRB, ci are suficient timp în cursul pregătirii acesteia pentru a evalua aspectele sale discreționare.

232 Prin urmare, reclamanții nu pot susține că faptul că Comisia are la dispoziție doar 24 de ore pentru a aproba schema de rezoluție o conduce la o simplă validare a acesteia. Având în vedere că statutul său de observator îi permite să urmărească lucrările în diferitele etape care precedă adoptarea schemei de rezoluție, aprobarea sa nu se reduce la o simplă formalitate.

233 În plus, împrejurările care au condus la adoptarea deciziei Comisiei în speță, menționate de reclamanți, nu sunt relevante în vederea aprecierii legalității dispozițiilor contestate din Regulamentul nr. 806/2014.

234 În consecință, din tot ceea ce precedă reiese că excepția de nelegalitate a articolelor 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014, invocată în cadrul celui de al nouălea motiv, trebuie respinsă ca nefondată.

235 Pe de altă parte, trebuie arătat că, în replică, reclamanții adaugă argumente prin care să se constate, cu titlu subsidiar, că, presupunând că Regulamentul nr. 806/2014 este conform cu principiile referitoare la delegarea de competențe enunțate în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), acest principiu nu a fost respectat în speță. Aceștia susțin în esență că Comisia nu a adoptat Decizia 2017/1246 în deplină cunoștință de cauză cu privire la aspectele discreționare ale schemei de rezoluție și că, în lipsa unei aprobări legale, schema de rezoluție se bazează pe o eroare de drept sau pe o eroare vădită de apreciere.

236 Comisia și SRB susțin că, prin aceste argumente invocate pentru prima dată în replică, reclamanții invocă un motiv nou, care este inadmisibil.

237 În ședință, reclamanții au confirmat că acest argument constituie un motiv nou.

238 Potrivit articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

239 Pentru a justifica introducerea acestor noi argumente în stadiul replicii, reclamanții susțin că din documentele prezentate „de la data respectivă” ar rezulta că Comisia a aprobat pur și simplu schema de rezoluție fără discuții. Reclamanții invocă împrejurările speței, și anume faptul că schema de rezoluție a fost transmisă Comisiei la 7 iunie 2017 la ora 5.13, iar aceasta a aprobat-o la ora 6.30 în aceeași zi, respectiv 77 de minute mai târziu. Ei susțin că de aici rezultă că Comisia nu putea să fi efectuat evaluarea impusă de articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014.

240 În această privință, trebuie arătat mai întâi că reclamanții nu menționează care ar fi aceste documente noi și nu precizează data de la care ar fi fost prezentate. În plus, trebuie să se constate, asemenea Comisiei, că împrejurările de fapt invocate erau cunoscute de reclamanți încă de la introducerea acțiunii și sunt menționate în cererea introductivă. Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește transmiterea schemei de rezoluție către Comisie la data de 7 iunie 2017, ora 5.13, reclamanții se referă la decizia Comisiei care figurează în anexă la cererea introductivă. Pe de altă

parte, în ceea ce privește faptul că schema de rezoluție a intrat în vigoare la ora 6.30 în aceeași zi, este suficient să se constate că acest element figura în versiunea schemei de rezoluție anexată la cererea introductivă.

241 Reiese de aici că motivul nou respectiv nu se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii și, prin urmare, trebuie respins ca inadmisibil în temeiul articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

242 În orice caz, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 230-232 de mai sus, în conformitate cu obligațiile sale în temeiul Regulamentului nr. 806/2014 și ca urmare a statului său de observator, Comisia a fost implicată în fazele pregătitoare pentru adoptarea schemei de rezoluție. Prin urmare, reclamanții nu pot afirma că intervenția Comisiei s-ar fi limitat la intervalul care s-a scurs între transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție la data de 7 iunie 2017, ora 5.13, și aprobarea sa.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014

243 Reclamanții susțin că SRB și Comisia au încălcat articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014 prin faptul că nu s-au asigurat că deciziile atacate sunt precedate de o evaluare provizorie independentă, „corectă, prudentă și realistă” și prin faptul că nu s-au asigurat că a fost efectuată o evaluare definitivă *ex post*. Aceștia se întemeiază pe versiunile evaluărilor 1 și 2 publicate de SRB pe site-ul său internet la 31 octombrie 2018.

244 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.”

245 Prezentul motiv este împărțit în esență în trei critici, referitoare la evaluarea 1, la evaluarea 2 și la lipsa unei evaluări definitive *ex post*.

246 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că evaluarea Banco Popular, realizată înainte de adoptarea schemei de rezoluție, cuprinde două rapoarte care sunt anexate la schema de rezoluție.

247 Evaluarea 1, din data de 5 iunie 2017, a fost efectuată de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

248 Evaluarea 2, din data de 6 iunie 2017, a fost efectuată de Deloitte, în calitate de expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

249 Schema de rezoluție arată că, ținând seama de urgență, evaluarea 2, realizată în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, avea drept scop estimarea valorii activelor și a pasivelor Banco Popular, furnizarea unei estimări a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite

de insolvență, precum și fundamentarea deciziei privind acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și a interpretării pe care SRB o dă condițiilor comerciale în vederea instrumentului de vânzare a activității.

250 În cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că s-a întemeiat pe cerințele articolului 36 din Directiva 2014/59 (corespunzătoare articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale Autorității Bancare Europene (ABE) nr. 2017/05 și 2017/06 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției și evaluarea în vederea stabilirii diferenței de tratament ca urmare a rezoluției prevăzute de Directiva 2014/59 (denumite în continuare „standardele tehnice ale ABE”).

251 Articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59 autorizează ABE să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare care urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

252 Capitolul 3 din standardele tehnice ale ABE se referă la Proiectul de standarde tehnice de reglementare nr. 2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumite în continuare „standardele tehnice de reglementare”) și conține printre altele, în conformitate cu articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59, un proiect de regulament delegat al Comisiei de completare a Directivei 2014/59 prin standarde tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților.

253 În plus, este necesar să se arate că, la data adoptării schemei de rezoluție, standardele tehnice de reglementare nu erau obligatorii, în măsura în care articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia sunt supuse standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare obligatorii elaborate de ABE atunci când au fost adoptate de Comisie. Aceste standarde tehnice de reglementare au fost integrate în Regulamentul delegat (UE) 2018/345 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8).

254 La articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, pentru a decide cu privire la reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular, s-a bazat pe evaluarea 2, astfel cum a fost completată și confirmată de rezultatele procedurii de vânzare desfășurate de FROB.

255 În măsura în care evaluarea 2 conține aprecieri tehnice și economice complexe, trebuie să se recunoască SRB o largă putere de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 constituia un temei valabil pentru a decide măsurile de rezoluție.

256 În consecință, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 106-111 de mai sus, controlul efectuat de Tribunal este un control restrâns, care se limitează la a verifica lipsa unei erori vădite de apreciere a SRB atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu cerințele articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Revine reclamanților sarcina de a prezenta elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate evaluarea 2.

Cu privire la prima critică, referitoare la evaluarea 1

257 Reclamanții arată că evaluarea 1 nu a fost efectuată de o persoană independentă, astfel cum se prevede la articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Deși articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că această evaluare poate fi efectuată de SRB, acest lucru ar fi permis numai în cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă. Întrucât pregătirea evaluării 2 a fost încredințată Deloitte la 23 mai 2017, aceasta ar fi putut realiza, așadar, evaluarea 1. SRB nu ar fi demonstrat că o urgență suficientă justifica caracterul provizoriu al evaluării 1.

258 Cu titlu introductiv, Comisia susține că această critică este inadmisibilă în măsura în care constituie un motiv nou, invocat pentru prima dată în replică, deși se întemeiază pe elemente care erau disponibile la momentul introducerii acțiunii. Faptul că SRB a efectuat el însuși evaluarea 1 ar reieși din schema de rezoluție care figurează în anexă la cererea introductivă.

259 Desigur, potrivit articolului 84 din regulamentul de procedură, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii.

260 Totuși, un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea de sesizare și care prezintă o legătură strânsă cu acesta trebuie declarat admisibil. Pe de altă parte, argumentele al căror conținut prezintă o legătură strânsă cu un motiv enunțat în cererea de sesizare nu pot fi considerate motive noi, iar prezentarea lor este admisă în cadrul replicii sau al ședinței (a se vedea Hotărârea din 22 martie 2018, Stavytskyi/Consiliul, T-242/16, nepublicată, EU:T:2018:166, punctul 123 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 8 noiembrie 2018, „Pro NGO!”/Comisia, T-454/17, EU:T:2018:755, punctul 70 și jurisprudența citată). Pentru a putea fi privit ca o dezvoltare a unui motiv sau a unei critici enunțate anterior, un nou argument trebuie să prezinte o legătură suficient de strânsă cu motivele sau cu criticile expuse inițial în cererea introductivă pentru a putea fi considerat că rezultă din evoluția normală a dezbaterii în cadrul unei proceduri contencioase (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2020, VQ/BCE, T-203/18, EU:T:2020:313, punctul 56 și jurisprudența citată).

261 Or, în cererea introductivă, reclamanții susțineau, desigur în mod succint, că SRB și Comisia nu au efectuat o evaluare independentă. În consecință, această critică prezintă o legătură strânsă cu motivul invocat în cererea introductivă și nu este un motiv nou.

262 Totuși, așa cum susține în mod întemeiat SRB, argumentele reclamanților care urmăresc să pună în discuție validitatea evaluării 1 trebuie considerate inoperante.

263 Într-adevăr, evaluarea 1, prin care se urmărea să se determine, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pentru a stabili dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție sau de reducere a valorii contabile ori de conversie a instrumentelor de capital, a devenit caducă în urma evaluării efectuate de BCE la 6 iunie 2017, referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

264 În evaluarea 1, SRB a arătat că data de referință a evaluării sale era 31 martie 2017. Or, trebuie amintit că BCE s-a întemeiat pe retragerile importante de depozite ale Banco Popular începând cu lunile aprilie și mai 2017 și pe incapacitatea acesteia din urmă de a genera noi lichidități, pentru a concluziona că, la 6 iunie 2017, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Astfel, concluziile evaluării 1 nu mai erau pertinente la data rezoluției.

265 Rezultă că argumentele reclamanților prin care se reproșează SRB că a efectuat el însuși evaluarea 1, precum și argumentele invocate în replică, prin care se urmărește să se susțină, cu titlu subsidiar, că evaluarea 1 nu conține o evaluare „corectă, prudentă și realistă” a valorii activelor și pasivelor Banco Popular înainte de rezoluție, trebuie respinse ca inoperante.

266 În orice caz, după cum subliniază reclamanții înșiși, în conformitate cu articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu alineatul (10) al aceluiași articol, în cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), din cauza caracterului urgent, SRB poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor unei entități.

267 Trebuie arătat că, contrar celor susținute de reclamanți, SRB a justificat în evaluarea 1 motivele pentru care această evaluare trebuia realizată de urgență. A arătat în special că, din cauza deteriorării rapide a situației de lichiditate a Banco Popular, cauzată de retragerile importante de depozite în zilele precedente, a decis, în consultare cu BCE, să realizeze o evaluare provizorie de urgență pe baza informațiilor publice și de control disponibile.

268 Or, este suficient să se arate că reclamanții nu invocă niciun argument care să pună în discuție aceste aprecieri.

269 În consecință, prima critică trebuie respinsă ca inoperantă.

Cu privire la a doua critică, referitoare la evaluarea 2

270 În primul rând, reclamanții susțin că scopul evaluării 2 ar fi trebuit să fie acela de a oferi îndrumări SRB în ceea ce privește alegerea măsurii de rezoluție care urmează să fie adoptată. Or, SRB ar fi ales deja măsura de rezoluție adecvată și, prin urmare, ar fi comandat societății Deloitte să elaboreze un raport care să conducă la această concluzie. Evaluarea 2 ar avea drept viciu fundamental faptul că se întemeiază pe presupunerea că ar fi necesară o măsură de rezoluție și că SRB utiliza instrumentul de vânzare a activității. Evaluarea 2 nu ar fi conformă cu articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, nici cu standardele tehnice de reglementare. Deloitte ar fi omis să țină seama de planul de rezoluție din 2016 și nu ar fi avut în vedere nicio altă măsură de rezoluție decât instrumentul de vânzare a activității. Aceasta ar încălca cerința care vizează prezentarea de evaluări distincte care reflectă o gamă variată de măsuri de rezoluție.

271 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014, o evaluare provizorie se efectuează în scopul rezoluției. Prin urmare, reclamanții nu pot susține în mod valabil că faptul că evaluarea 2 se întemeiază pe presupunerea că este necesară o măsură de rezoluție ar constitui un viciu fundamental al evaluării 2.

272 Reclamanții arată în esență că Deloitte, în cadrul evaluării 2, nu a avut în vedere o altă măsură de rezoluție decât instrumentul de vânzare a activității, ceea ce ar fi contrar articolului 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, precum și standardelor tehnice de reglementare.

273 Trebuie amintit că Deloitte a indicat că, după consultarea cu SRB, evaluarea 2 ar fi efectuată ținând seama de faptul că va fi aplicat instrumentul de vânzare a activității.

274 Trebuie arătat, asemenea Comisiei și SRB, că decizia privind alegerea instrumentului de rezoluție care trebuie aplicat este adoptată de autoritatea de rezoluție, iar nu de evaluatorul independent. În această privință, SRB a explicat, la articolul 5 punctul 5.3 din schema de rezoluție, motivele pentru care aplicarea celorlalte instrumente de rezoluție prevăzute la articolul 22 din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar îndeplini obiectivele rezoluției în aceeași măsură.

275 Articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, evaluarea vizează să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu o entitate, trebuie interpretat în sensul că evaluarea trebuie să furnizeze SRB elementele tehnice și economice care permit punerea în aplicare a instrumentului de rezoluție ales de acesta din urmă.

276 Din dispoziția menționată nu reiese că ar reveni evaluatorului sarcina de a defini el însuși care ar fi instrumentul de rezoluție cel mai adecvat.

277 Astfel, pe de o parte, articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în funcție de instrumentul de rezoluție aplicat. În special, articolul 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, care sunt diferite de obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (5) literele (d) și (e) din același regulament, referitoare la cazurile în care se aplică fie instrumentul de recapitalizare internă, fie instrumentul instituției-punte sau de separare a activelor.

278 Rezultă că articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 are în vedere în mod expres cazul în care o evaluare se efectuează din perspectiva aplicării unui instrument de rezoluție definit.

279 Pe de altă parte, în ceea ce privește metoda care trebuie utilizată în cadrul evaluării, în considerentul (6) al standardelor tehnice de reglementare se precizează că alegerea celei mai adecvate baze de evaluare (valoarea de păstrare sau valoarea de cesiune) ar trebui efectuată în funcție de măsurile de rezoluție specifice avute în vedere de autoritatea de rezoluție. Articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, indică metoda de evaluare care trebuie utilizată de evaluator în funcție de instrumentul de rezoluție avut în vedere.

280 Reclamanții se întemeiază pe un extras din standardele tehnice ale ABE, care figurează în partea introductivă intitulată „context și justificare”, potrivit căruia „criteriile din standardele tehnice de reglementare sunt menite să ghideze evaluările distincte care reflectă impactul asupra fluxurilor de numerar preconizate, care rezultă dintr-o gamă suficient de variată de măsuri care pot fi adoptate de autoritatea de rezoluție, inclusiv, dar fără a se limita la aceasta, orice strategie de rezoluție descrisă în planul de rezoluție al entității”.

281 Acest extras nu poate fi interpretat în sensul că, în fiecare caz, evaluarea trebuie să aibă în vedere mai multe ipoteze de măsuri de rezoluție. El indică doar că obiectivul standardelor tehnice de reglementare este de a stabili elementele și factorii care trebuie luați în considerare de evaluator în cadrul evaluării în funcție de măsurile de rezoluție avute în vedere de autoritate.

282 În această privință, din articolul 10 alineatul (1) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul delegat 2018/345, reiese că evaluatorul examinează impactul asupra evaluării al fiecărei măsuri de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție o poate adopta pentru fundamentarea deciziilor și că, fără a aduce atingere independenței evaluatorului, autoritatea de rezoluție se poate consulta cu evaluatorul pentru identificarea gamei de măsuri de rezoluție luate în calcul de către autoritatea respectivă. Potrivit articolului 10 alineatul (2) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2018/345, evaluatorul prezintă evaluări separate care reflectă impactul unei game suficient de diversificate de măsuri de rezoluție numai atunci când este cazul și în urma unor consultări cu autoritatea de rezoluție.

283 Astfel, în aplicarea standardelor tehnice de reglementare, Deloitte a putut considera, după consultarea cu SRB, că evaluarea 2 poate fi efectuată ținând seama de instrumentul de rezoluție prevăzut de SRB, și anume instrumentul de vânzare a activității.

284 În consecință, reclamanții nu pot susține că evaluarea 2 trebuia să ia în considerare aplicarea altor instrumente de rezoluție decât cel prevăzut de SRB.

285 În plus, nu se poate considera că faptul că SRB a apreciat că instrumentul de vânzare a activității era cel mai în măsură să îndeplinească obiectivele rezoluției și că a încredințat Deloitte misiunea de a efectua o evaluare care să răspundă obiectivelor acestui instrument aduce atingere independenței Deloitte.

286 În ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia Deloitte ar fi omis să țină seama de planul de rezoluție din 2016, este suficient să se constate că, în considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție, SRB a indicat motivele pentru care soluția avută în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era aplicabilă situației Banco Popular la data rezoluției. SRB a arătat că acest plan pornea de la ipoteza că intrarea în dificultate a Banco Popular s-ar fi întemeiat pe o deteriorare a poziției sale de capital și, având în vedere că intrarea în dificultate a Banco Popular a fost rezultatul unei deteriorări a poziției sale de lichiditate, instrumentul de recapitalizare internă prevăzut în planul de rezoluție din 2016 nu ar permite restabilirea acestei situații și, prin urmare, a solidității sale financiare și a viabilității sale pe termen lung.

287 Întrucât evaluarea 2 a fost efectuată în raport cu instrumentul de vânzare a activității, nu era, prin urmare, necesar să se țină seama de planul de rezoluție din 2016, care se întemeia pe ipoteza aplicării unui alt instrument de rezoluție.

288 Din ceea ce precedă reiese că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, precum și cu standardele tehnice de reglementare.

289 În al doilea rând, reclamanții consideră că, în orice ipoteză, chiar dacă evaluarea 2 și-ar putea limita aprecierea la un singur instrument de rezoluție, aceasta nu ar fi „corectă, prudentă și realistă”, în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. Evaluarea 2 ar conține numeroase rezerve privind timpul și informațiile disponibile.

290 În această privință, este necesar să se arate că, în scrisoarea care însoțea comunicarea evaluării 2 către SRB, Deloitte a precizat că, având în vedere poziția de lichiditate dificilă a Banco Popular, fusese invitat să își realizeze evaluarea într-un termen extrem de scurt. Activitatea principală a fost limitată la 12 zile începând din ziua în care a avut acces la documente, în condițiile în care un

astfel de proiect ar trebui în mod normal să dureze șase săptămâni. Deloitte a arătat că exista un anumit număr de lacune și de incoerențe printre informațiile disponibile. Acesta a menționat că evaluarea trebuia considerată ca fiind extrem de incertă și provizorie potrivit articolului 36 din Directiva 2014/59 și că o rezervă pentru pierderi suplimentare fusese inclusă în evaluare conform articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

291 Reclamanții susțin că nu reiese din elementele de probă că exista o urgență suficientă pentru a justifica efectuarea unei evaluări provizorii în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

292 În această privință, este suficient să se constate că urgența este justificată, în cadrul schemei de rezoluție, în special de deteriorarea rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular. Reclamanții nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste aprecieri ale SRB.

293 Contrar celor susținute de reclamanți, faptul că SRB a contactat Deloitte la 23 mai 2017 pentru a efectua evaluarea 2 nu înseamnă că Deloitte dispunea de timp suficient pentru a efectua o evaluare definitivă a Banco Popular. Este necesar să se constate că, întrucât Banco Popular a fost declarată a se afla sau susceptibilă de a se afla în situație de dificultate de către BCE la 6 iunie 2017, Deloitte a dispus de doar 12 zile pentru a efectua evaluarea 2. Or, pe de o parte, trebuie să se țină seama de dimensiunea și de importanța Banco Popular. Astfel cum arată SRB, Banco Popular avea un bilanț total de 130 de miliarde de euro și deținea o cantitate mare de active dificil de evaluat, precum active neperformante sau active fiscale ori necorporale. Pe de altă parte, unele informații nu erau disponibile în termenele impuse.

294 Articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres ipoteza în care, ținând seama de caracterul urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9) ale acestui articol, și anume printre altele cazul în care nu este posibilă completarea evaluării cu anumite informații care figurează în registrele și evidențele contabile. În plus, dispoziția menționată recunoaște existența unor incertitudini inerente oricărei evaluări provizorii prevăzând, la al doilea paragraf, că aceasta cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare.

295 Mai mult, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, luând în considerare caracterul urgent al situației, SRB se putea întemeia pe evaluarea 2 efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru adoptarea schemei de rezoluție.

296 Astfel, în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, Deloitte s-a limitat să indice că, având în vedere timpul scurt de care dispunea pentru a efectua evaluarea, trebuia să se bazeze pe informații incomplete și a precizat că evaluarea pe care a efectuat-o trebuia considerată o evaluare provizorie în temeiul articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59.

297 Prin urmare, faptul că Deloitte a constatat că, având în vedere timpul disponibil, unele informații erau lacunare nu este suficient pentru a pune în discuție posibilitatea de a se întemeia pe evaluarea 2 pentru a adopta schema de rezoluție.

298 Pe de altă parte, incertitudinile inerente evaluării 2 sunt subliniate în normele tehnice de reglementare, din care reiese că, atunci când efectuează estimarea și actualizarea fluxurilor de numerar pe care entitatea le poate aștepta din activele și pasivele existente, evaluatorul trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste și să țină seama de diferiți factori și împrejurări.

299 În special, în ceea ce privește estimările privind valoarea de cesiune, articolul 12 alineatul (5) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Valoarea de cesiune este stabilită de către evaluator pe baza fluxurilor de numerar, după deducerea costurilor cesiunii și a valorii preconizate a eventualelor garanții acordate, pe care entitatea se poate aștepta în mod rezonabil să le înregistreze în condițiile predominante pe piață în acel moment din vânzarea sau transferul ordonat de active sau de pasive. Atunci când este cazul, având în vedere acțiunile care trebuie întreprinse în temeiul schemei de rezoluție, evaluatorul poate stabili valoarea de cesiune prin aplicarea unei reduceri, ca urmare a unui discont pentru o posibilă vânzare accelerată, la prețul de piață observabil al vânzării sau transferului respectiv. Pentru a stabili valoarea de cesiune a activelor care nu au o piață lichidă, evaluatorul ia în considerare prețurile observabile pe piețele pe care se tranzacționează active similare sau modelele de calcul ce utilizează parametri de piață observabili, disconturile aplicate pentru lipsa de lichiditate fiind reflectate în mod adecvat.”

300 Articolul 12 alineatul (6) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (6) din Regulamentul delegat 2018/345, indică diferiți factori pe care evaluatorul îi ia în considerare, care ar putea afecta valorile și perioadele de cesiune.

301 Rezultă că evaluarea 2 se întemeia pe ipoteze și depindea de numeroși factori. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, pentru a determina valoarea de cesiune a Banco Popular la data rezoluției, Deloitte, în cadrul evaluării 2, s-a întemeiat pe estimări și evaluări prospective și și-a prezentat rezultatul sub forma unui interval de valori.

302 Prin urmare, este necesar să se considere că, date fiind constrângerile de timp și informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 și că rezervele formulate de Deloitte nu pot însemna că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

303 În al treilea rând, reclamanții susțin că mărimea intervalului dintre scenariul cel mai rău și cel mai bun din evaluarea 2 ar fi trebuit să avertizeze SRB asupra faptului că această evaluare nu era fiabilă. La 31 martie 2017, activele nete ale Banco Popular ar fi fost de 10,78 miliarde de euro, ceea ce ar fi dificil de conciliat cu acest interval.

304 În această privință, trebuie amintit că, în evaluarea 2, Deloitte a indicat că rezultatul evaluării sale se situa într-un interval cuprins între 1,3 miliarde și minus 8,2 miliarde de euro, cu cea mai bună estimare situată în interiorul acestui interval la minus 2 miliarde de euro.

305 *Primo*, trebuie arătat că reclamanții se limitează la a contesta fiabilitatea acestui interval fără a invoca argumente specifice prin care să conteste modalitățile de calcul al acestuia sau să stabilească ce erori ar fi fost săvârșite în evaluarea fiecărei categorii de active.

306 Comparația făcută de reclamanți cu situația activelor nete ale Banco Popular la 31 martie 2017 nu este relevantă, în măsura în care aceasta corespunde valorii contabile a Banco Popular la o dată anterioară rezoluției. Astfel, pe de o parte, valoarea respectivă nu ia în considerare faptul că

situația Banco Popular s-a deteriorat considerabil după acea dată. Pe de altă parte, aceasta reflectă valoarea contabilă a Banco Popular și nu valoarea sa de cesiune, care corespunde valorii economice a Banco Popular pentru un potențial cumpărător, care trebuia evaluată în cadrul evaluării 2.

307 *Secundo*, trebuie arătat că amploarea intervalului se justifică prin metodologia utilizată în evaluarea 2.

308 În această privință, în ceea ce privește metodologia utilizată în evaluarea 2, Deloitte a indicat că a adoptat o abordare categorie cu categorie, ajustând valorile contabile ale fiecărei clase de active și de pasive pentru estimarea pierderilor și a profiturilor și a altor ajustări pe care orice cumpărător le-ar aplica valorii. Aceasta a prezentat un interval de evaluare pentru fiecare clasă de active și de pasive.

309 Metodologia menționată este conformă cu articolul 2 alineatul (3) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2018/345, potrivit căruia:

„Evaluatorul furnizează cea mai bună estimare punctuală a valorii unui anumit activ ori pasiv sau a unei anumite combinații a acestora. Atunci când este cazul, rezultatele evaluării sunt furnizate și sub formă de intervale de valori.”

310 Astfel, adăugarea celor mai mici valori pentru fiecare clasă de active și de pasive a furnizat estimarea inferioară a intervalului și adăugarea celor mai mari valori a furnizat estimarea superioară a intervalului. Această metodologie explică, așadar, amploarea marjei reținute în cadrul evaluării 2.

311 În plus, după cum subliniază SRB, ținând seama de amploarea bilanțului total al Banco Popular, cu o cifră totală care depășește 130 de miliarde de euro, diferența dintre cele două valori ale intervalului nu reprezenta decât aproximativ 7 % din bilanț. Această diferență reflectă astfel gradul de incertitudine inerent procesului de evaluare.

312 Din ceea ce precedă reiese că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 era „corectă, prudentă și realistă”, în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

313 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

Cu privire la a treia critică, referitoare la lipsa unei evaluări definitive ex post

314 Reclamanții reproșează SRB că nu a efectuat o evaluare definitivă *ex post* „cât mai curând posibil”, cu încălcarea articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, în condițiile în care nu a existat o evaluare 1 independentă, evaluările 1 și 2 erau provizorii, nu sunt fiabile, iar acesta a afirmat în mod expres că vor fi urmate de evaluări definitive *ex post*. Reclamanții arată că au fost informați cu privire la faptul că nu se va efectua o evaluare definitivă *ex post* prin răspunsul SRB la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul prezentei proceduri.

315 În fapt, la 30 iulie 2018, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, SRB a arătat că evaluarea 2 nu ar fi urmată de o evaluare definitivă *ex post*. Acesta a apreciat că, date fiind particularitățile cazului de față, ajunsese la concluzia că o

evaluare definitivă *ex post* nu ar servi niciunei finalități practice în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din același regulament.

316 Este necesar să se arate că evaluarea definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 este, prin definiție, ulterioară adoptării schemei de rezoluție și deciziei Comisiei.

317 În plus, astfel cum s-a arătat la punctul 295 de mai sus, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 constituie un temei valabil pentru adoptarea schemei de rezoluție.

318 Este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 64 și jurisprudența citată).

319 Rezultă că faptul de a efectua sau nu o evaluare definitivă *ex post*, care este în mod vădit ulterioară adoptării schemei de rezoluție, nu poate afecta validitatea deciziilor atacate. În consecință, a treia critică trebuie respinsă ca inoperantă.

320 Rezultă din tot ceea ce precedă că al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014

321 Reclamanții arată că SRB și Comisia au încălcat articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014 prin faptul că au considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute de aceste dispoziții.

322 Articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB adoptă o schemă de rezoluție numai în cazul în care apreciază că sunt întrunite următoarele condiții:

„(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).”

323 Prezentul motiv se împarte în două aspecte, care corespund celor două condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014

324 Reclamanții arată că elementele cuprinse în schema de rezoluție sunt insuficiente pentru a demonstra că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Aceștia susțin că, la data rezoluției, Banco Popular se confrunta cu o problemă temporară de lichiditate, cauzată de retragerile de depozite, iar nu cu o problemă de solvabilitate. Din schema de rezoluție ar reieși că concluzia BCE potrivit căreia această condiție era îndeplinită se întemeia pe faptul că situația legată de lichidități a Banco Popular se deteriorase rapid. Potrivit expertului citat de reclamanți, o criză temporară de lichidități nu ar fi suficientă pentru a stabili că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate.

325 În primul rând, trebuie amintit că, la 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014. În această evaluare, BCE, luând în considerare în special retragerile excesive de depozite, rapiditatea cu care fusese pierdută trezoreria de către bancă și incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, a considerat că existau elemente obiective care indicau că Banco Popular nu ar fi probabil în măsură, în viitorul apropiat, să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a concluzionat că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate, într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

326 În această privință, extrasul din scrisoarea președintei Consiliului de supraveghere al BCE din 25 iulie 2017, adresată unui membru al Parlamentului, citat de reclamanți în cererea introductivă, nu face decât să confirme că BCE a constatat situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular din cauza situației sale de lichiditate, iar nu a insolvenței sale în bilanț. În această scrisoare, s-a explicat că:

„Decizia BCE potrivit căreia banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate a fost luată pe baza insuficienței lichidităților. La acea dată, elementele obiective nu erau suficiente pentru ca BCE să stabilească faptul că banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate pe baza situației sale de capital. Desigur, BCE a supravegheat îndeaproape nu numai poziția de lichiditate, ci și poziția de capital a băncii. Problemele sale structurale (nivelul ridicat al activelor neperformante, slaba acoperire a acesteia și rentabilitatea sa scăzută) se reflectă în cerințele de capital corespunzătoare stabilite de BCE.”

327 În al doilea rând, prin scrisoarea din 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

328 În scrisoarea adresată BCE din 6 iunie 2017, Banco Popular se referă la notificarea transmisă BCE în temeiul articolului 414 din Regulamentul nr. 575/2013 privind încălcarea cerințelor minime în materie de acoperire a necesarului de lichiditate și face trimitere la evaluarea efectuată de consiliul său de administrație, care figurează în anexă, potrivit căreia Banco Popular se afla în dificultate, și la informațiile și analizele pe care acesta din urmă s-a întemeiat pentru a ajunge la concluzia respectivă.

329 În această scrisoare se arată:

„În conformitate cu articolul 21.4 din Legea spaniolă 11/2015 și cu articolele 45 și 46 din Regulamentul delegat [(UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO 2016, L 184, p. 1)], Banco Popular notifică prin prezenta că consiliul său de administrație a evaluat că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.”

330 În al treilea rând, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a amintit concluzia evaluării BCE și a concluzionat la articolul 2 punctul 2.2 că, potrivit evaluării BCE, era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

331 Astfel, în speță, situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a fost constatată în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia, în sensul alineatului (1) litera (a) al aceluiași articol, se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în situația următoare:

„entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat”.

332 *Primo*, trebuie să se arate că nici BCE, nici SRB nu s-au întemeiat pe situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate atunci când „activele entității sunt inferioare pasivelor sau [atunci când], potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat”.

333 Astfel, insolvența entității nu este o condiție pentru constatarea dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, nu este o condiție pentru adoptarea unei scheme de rezoluție.

334 În această privință, din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că:

„Ar trebui să se ia decizia de a supune o entitate procedurii de rezoluție înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui declanșată după ce se determină faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate și că nu există nicio măsură alternativă din sectorul privat care să împiedice intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil.”

335 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamanți, insolvența Banco Popular nu constituia o condiție pentru a se considera că aceasta se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Astfel, faptul că o entitate este solvabilă având în vedere bilanțul său nu înseamnă că aceasta dispune de o trezorerie suficientă, și anume fonduri disponibile pentru a-și achita datoriile sau celelalte angajamente care ajung la scadență.

336 *Secundo*, trebuie arătat că, în considerentul (23) al schemei de rezoluție, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, SRB a constatat că situația trezoreriei Banco Popular se deteriorase semnificativ din octombrie 2016, ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă. Tribunalul a dedus de aici că banca nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate în scopul de a se asigura că va fi în poziție stabilă pentru a-și îndeplini obligațiile la scadență.

337 În schema de rezoluție, SRB a enumerat diferitele evenimente care au condus, din februarie 2017, la o deteriorare rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular. SRB face referire în special la publicarea, în februarie 2017, a raportului anual 2016 al Banco Popular prin care se anunța o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro și numirea unui nou președinte, precum și la publicarea, în mai 2017, a raportului financiar pentru primul trimestru al anului 2017, prin care se anunțau rezultate mai slabe decât cele așteptate de piață. SRB a menționat scăderile ratingurilor Banco Popular de către diferite agenții de rating în lunile februarie, aprilie și iunie 2017. Acesta a arătat de asemenea că acoperirea mediatică negativă continuă cu privire la rezultatele financiare și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichiditate a Banco Popular determinase o creștere a retragerilor de depozite.

338 În plus, SRB a indicat în schema de rezoluție că, la 12 mai 2017, acoperirea necesarului de lichiditate al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 575/2013 și că Banco Popular nu a reușit să își restabilească conformitatea cu această limită la data schemei de rezoluție.

339 Articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul nr. 575/2013 definește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate după cum urmează:

„Instituțiile trebuie să dețină active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză, astfel încât să fie asigurat faptul că instituțiile mențin niveluri ale rezervelor de lichiditate care sunt adecvate pentru a le permite să facă față eventualelor dezechilibre dintre intrările și ieșirile de lichidități în situații de criză gravă într-un interval de treizeci de zile. În perioade de criză, instituțiile își pot utiliza activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități.”

340 Din aceste elemente rezultă că, contrar celor afirmate de reclamanți, problema de lichiditate a Banco Popular nu putea fi considerată ca fiind doar temporară la data evaluării efectuate de BCE. Acest lucru este, de altfel, confirmat de faptul că, la aceeași dată, banca însăși a informat BCE că se afla în dificultate ca urmare a unor probleme de lichiditate.

341 În plus, astfel cum arată SRB, aceste diferite elemente figurează în Ghidul ABE din 6 august 2015 privind interpretarea diferitor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (denumit în continuare „Ghidul ABE”).

342 Acest ghid, aplicabil de la 1 ianuarie 2016, are ca obiect furnizarea unui ansamblu de elemente obiective care permit să se stabilească dacă o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu împrejurările prevăzute la articolul 32 alineatul (4) literele (a)-(c) din Directiva 2014/59. Formularea articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59 este identică cu cea a articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

343 Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia depun toate eforturile pentru a se respecta orientările și recomandările ABE cu privire la sarcinile care sunt de resortul organismelor respective.

344 Potrivit Ghidului ABE, trebuie să se considere că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59, dacă încalcă cerințele normative în materie de lichiditate, dacă se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

345 Printre elementele care trebuie luate în considerare, Ghidul ABE menționează între altele: în primul rând, evoluțiile negative semnificative care afectează evoluția poziției lichidității instituției și sustenabilitatea profilului său de finanțare, precum și respectarea cerințelor minime de lichiditate prevăzute de Regulamentul nr. 575/2013 și a cerințelor suplimentare impuse în temeiul articolului 105 din acest regulament sau a oricărei cerințe minime naționale de lichiditate; în al doilea rând, o evoluție negativă semnificativă a obligațiilor actuale și viitoare ale instituției, a cărei evaluare trebuie să ia în considerare, dacă este cazul, ieșirile de lichiditate prevăzute și excepționale, inclusiv semnele emergente ale unei eventuale panici bancare; în al treilea rând, evoluțiile care ar fi susceptibile de a afecta grav reputația instituției, în special evoluțiile descendente semnificative ale ratingului din partea uneia sau mai multor agenții de rating, dacă determină ieșiri semnificative sau imposibilitatea reînnoirii finanțării ori activarea indicatorilor de declanșare contractuali pe baza ratingurilor externe.

346 Diferitele elemente luate în considerare de BCE și de SRB, în conformitate cu Ghidul ABE, care, de altfel, nu au fost contestate de reclamanți, au permis să se concluzioneze că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, la data adoptării schemei de rezoluție.

347 *Tertio*, reclamanții nu pot susține că refuzul SRB și al Comisiei de a le acorda acces la documentele pe care s-au întemeiat nu le permitea să invoce în mod util argumente pentru a contesta îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

348 În fapt, trebuie să se constate că trimiterea la evaluarea BCE în schema de rezoluție și în special trimiterea la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 figurează în versiunea schemei de rezoluție anexată la cerere. În plus, o versiune neconfidențială a evaluării BCE era disponibilă pe site-ul internet al acesteia la data de 14 august 2017, respectiv înainte de depunerea replicii.

349 Astfel, după cum arată SRB, elementele obiective pe care se bazau evaluările care stabileau că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate ca urmare a situației sale de lichiditate erau cuprinse în schema de rezoluție și în evaluarea BCE, care erau disponibile pentru reclamanți, cel puțin înainte de depunerea replicii.

350 În plus, așa cum susține SRB și așa cum a indicat Banco Santander în ședință, unul dintre reclamanți, în calitate de membru al consiliului de administrație al Banco Popular, avea acces direct la informațiile referitoare la evoluția situației financiare a Banco Popular.

351 Rezultă că SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

352 În consecință, primul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014

353 Reclamanții arată că elementele cuprinse în schema de rezoluție sunt insuficiente pentru a demonstra că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014. În opinia lor, existau măsuri din sectorul privat sau măsuri de supraveghere, altele decât rezoluția, pe care SRB și Comisia ar fi trebuit să le examineze.

354 La articolul 3 din schema de rezoluție, SRB, ținând seama de evaluarea BCE, a concluzionat că nu exista o măsură alternativă de natură să împiedice în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

355 Mai precis, la articolul 3 punctul 3.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca alte măsuri alternative din sectorul privat să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. Lipsa unor astfel de măsuri putea fi dedusă printre altele din următoarele împrejurări:

– banca însăși ar fi recunoscut într-o scrisoare adresată BCE la 6 iunie 2017 că se afla în situație de dificultate previzibilă;

– procedura de vânzare privată nu condusese la un rezultat pozitiv într-un termen care ar fi permis băncii să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență;

– era puțin probabil ca banca să fie în măsură să mobilizeze suficiente lichidități suplimentare prin intermediul tranzacțiilor de pe piață, al operațiunilor băncii centrale sau prin măsuri prevăzute în fondul său de rezervă și în planurile sale de relansare în termenele necesare;

– un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate.

356 La articolul 3 punctul 3.3 din schema de rezoluție, SRB a apreciat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. SRB a arătat că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a confirmat că nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care ar fi putut restabili imediat poziția lichidității băncii și care i-ar fi putut acorda suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție corporativă sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE în calitate de autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36 și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că banca ar avea posibilitatea de a-și achita creanțele sau alte datorii la scadență, ținând seama de amploarea și de ritmul deteriorării poziției lichidității observate.

357 La articolul 3 punctul 3.4 din schema de rezoluție, SRB a considerat de asemenea că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, să împiedice în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular. În special, SRB a apreciat că, dat fiind că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate din cauza poziției lichidității sale, reducerea valorii contabile și conversia capitalului nu ar fi suficiente pentru restabilirea situației de lichiditate a băncii.

358 În cererea introductivă, reclamanții susțin că elementele care figurează în versiunea schemei de rezoluție publicată de SRB, în special articolul 3 punctele 3.1-3.4, sunt în mare parte cenzurate și, prin urmare, insuficiente pentru a demonstra că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

359 În această privință, este suficient să se arate că, în versiunile mai puțin cenzurate publicate de SRB pe site-ul său internet în mod succesiv la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, respectiv înainte de depunerea replicii, aceste puncte figurează în întregime.

360 În replică, reclamanții susțin că refuzul SRB și al Comisiei de a le acorda acces la documentele pe care s-au întemeiat nu le permite să răspundă la argumentele invocate în memoriile în apărare. Reclamanții nu precizează însă la ce argumente nu ar fi în măsură să răspundă.

361 În primul rând, reclamanții arată că lipsa oricărei alte măsuri din sectorul privat ar fi fost pur și simplu „dedusă” din anumiți factori de către SRB, ceea ce ar fi insuficient pentru a răspunde cerințelor prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014. Primul factor ar fi scrisoarea adresată BCE de Banco Popular la 6 iunie 2017, potrivit căreia aceasta aprecia că era susceptibilă de a intra în dificultate. Scrisoarea respectivă nu poate fi invocată în susținerea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014. Al doilea factor ar fi afirmația potrivit căreia procedura de vânzare privată nu s-ar fi finalizat într-un termen care să permită Banco Popular să își achite datoriile și alte creanțe la scadență. Or, această procedură nu s-ar fi finalizat din cauza SRB, ale cărui declarații făcute de președintă ar fi contribuit la problemele de lichiditate ale Banco Popular.

362 În ceea ce privește scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular către BCE, menționată la punctele 328 și 329 de mai sus, în descrierea conținutului acestei scrisori care figurează în răspunsul lor la memoriile în intervenție, reclamanții recunosc că consiliul de administrație al Banco Popular a ajuns la concluzia că banca se confrunta cu probleme grave de lichiditate și era susceptibilă de a se afla în dificultate.

363 Este necesar să se considere că, prin informarea BCE că Banco Popular era susceptibilă de a se afla în dificultate, consiliul de administrație a admis în mod necesar că nu mai exista nicio soluție care să permită evitarea acestei situații. Contrar celor susținute de reclamanți, conținutul scrisorii respective este, așadar, relevant pentru a aprecia dacă era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

364 În ceea ce privește constatarea care figurează în schema de rezoluție potrivit căreia procedura de vânzare privată nu a avut un rezultat pozitiv într-un termen care ar fi permis băncii să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență, este vorba de asemenea despre un element de fapt pertinent care a permis SRB să concluzioneze că vânzarea respectivă nu constituia o măsură din sectorul privat de natură să împiedice intrarea în dificultate a Banco Popular în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

365 În ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia această vânzare privată nu ar fi avut succes din cauza SRB și în special a declarațiilor președintei acestuia, este suficient să se constate că se bazează pe o simplă afirmație nesusținută și este, în orice caz, inoperant. Astfel, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB trebuia să constate lipsa unor soluții din sectorul privat alternative la rezoluție și a arătat, în mod obiectiv, că procedura de vânzare privată inițiată de Banco Popular nu a avut succes. În această privință, motivele pentru care această soluție de natură privată nu putea fi avută în vedere nu erau pertinente.

366 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamanți, din articolul 3 punctele 3.1-3.4 din schema de rezoluție reiese că SRB nu s-a întemeiat numai pe aceste două elemente pentru a concluziona că nu exista o posibilitate de a recurge la vreo altă măsură din sectorul privat. SRB a constatat de asemenea că era puțin probabil ca banca să fie în măsură să mobilizeze suficiente lichidități suplimentare prin intermediul tranzacțiilor de pe piață sau al unor operațiuni ale băncii centrale, nici prin intermediul măsurilor prevăzute în fondul său de rezervă și al planurilor sale de relansare în termenele necesare și că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient în raport cu rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate.

367 În al doilea rând, reclamanții susțin că SRB nu a furnizat niciun element de probă în sprijinul afirmației din schema de rezoluție potrivit căreia nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. SRB nu ar fi luat în considerare posibilitatea unui aport urgent de lichidități, care ar fi oferit suficient timp pentru a finaliza procedura de vânzare privată sau pentru a se asigura că nu existau alte măsuri din sectorul privat, cum ar fi vânzarea de active sau o majorare de capital. Potrivit raportului de expertiză care figurează în anexa la cererea introductivă, Banco Popular dispunea de suficiente garanții pentru a justifica acordarea unui aport urgent de lichidități, iar rezoluția ar fi putut fi evitată.

368 Reclamanții susțin că din două scrisori ale Băncii Spaniei către BCE din 5 iunie 2017 reiese că Banco Popular îi dăduse o garanție care justifica acordarea cuantumului integral al aportului urgent de lichidități solicitat. Banca Spaniei ar fi indicat că acest aport urgent de lichidități ar fi fost suficient pentru a răspunde nevoilor de lichidități pe termen scurt ale Banco Popular. BCE ar fi aprobat furnizarea aportului urgent de lichidități solicitat, iar valoarea acestuia ar fi permis Banco Popular să își finalizeze procedura de vânzare sau programul de majorare a capitalului. Reclamanții afirmă că nu cunosc motivul pentru care nu a fost acordat aportul urgent de lichidități, care fusese aprobat de Banca Spaniei și de BCE. Ei arată că numai după ce BCE a declarat că Banco Popular se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, Banca Spaniei și-a retras aprobarea de a acorda acest aport urgent de lichidități.

369 Este necesar să se arate că, la 6 iunie 2017, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a arătat că, deși Banco Popular dezvoltase diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și începuse să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia deteriorarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. BCE a arătat că, chiar cu recurgerea la aportul urgent de lichidități aprobat de Consiliul guvernatorilor BCE la 5 iunie 2017, situația trezoreriei la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față angajamentelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

370 În considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție, SRB a constatat că Banco Popular a primit un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, ca urmare a lipsei unei obiecții din partea BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar.

371 În această privință, trebuie să se observe că, într-o scrisoare din 5 iunie 2017, Banca Spaniei a solicitat BCE aprobarea sa pentru a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități în scopul de a face față crizei severe de lichiditate de care era afectată aceasta din urmă. Or, chiar în aceeași zi, Banca Spaniei a adresat BCE o nouă scrisoare, care conținea o cerere de extindere a aportului urgent de lichidități în favoarea Banco Popular, întrucât aceasta din urmă a informat-o cu privire la mișcările de lichidități deosebit de importante. Aceste două scrisori transmise BCE în aceeași zi arată rapiditatea cu care s-a deteriorat situația lichidității Banco Popular.

372 Astfel, SRB a constatat, la articolul 3 punctul 3.2 litera (d) din schema de rezoluție, că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient, având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate a Banco Popular.

373 Trebuie să se arate că, în ziua următoare acestui prim aport urgent de lichidități, și anume la 6 iunie 2017, din cauza amplorii și a rapidității retragerilor de lichidități, BCE și consiliul de administrație al Banco Popular au concluzionat că banca nu ar mai fi în măsură să își achite datoriile sau alte creanțe la scadența din 7 iunie 2017. Într-adevăr, întrucât a fost constatată intrarea în dificultate a Banco Popular, nu mai era posibil un aport urgent de lichidități suplimentar.

374 În plus, trebuie amintit că SRB nu joacă niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, care este de competența băncilor centrale naționale.

375 Prin urmare, în schema de rezoluție, SRB nu a putut decât să constate, pe de o parte, că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, a apreciat că aportul urgent de lichidități pe care îl aprobase nu ar fi permis rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular și, pe de altă parte, că Banca Spaniei nu a acordat Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

376 Prin urmare, SRB nu putea lua în considerare o soluție care nu era de competența sa și care nu mai era posibilă din momentul în care BCE și Banco Popular însăși au considerat că banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate.

377 Rezultă că reclamanții nu pot reproșa SRB că nu a luat în considerare posibilitatea unui aport urgent de lichidități, care ar fi oferit suficient timp pentru a adopta o măsură din sectorul privat, pentru a finaliza procedura de vânzare privată sau pentru a se asigura că nu există alte măsuri din sectorul privat.

378 În ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia nu cunoșteau motivul pentru care Banca Spaniei nu acordase un aport urgent de lichidități suplimentar, este suficient să subliniem că acesta este inoperant. Astfel, dat fiind că SRB putea numai să ia act de refuzul Băncii Spaniei de a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar, motivele acestui refuz nu sunt pertinente în ceea ce privește aprecierea legalității deciziilor atacate.

379 Rezultă că nici raportul de expertiză din 3 august 2017, anexat la cererea introductivă, care conține o analiză a schemei de rezoluție, nu este pertinent, în măsura în care ar stabili, potrivit reclamanților, că Banco Popular dispunea de garanții suficiente pentru a beneficia de un aport urgent de lichidități.

380 În consecință, contrar celor susținute de reclamanți, un aport urgent de lichidități nu constituia o măsură alternativă la rezoluție.

381 În al treilea rând, reclamanții arată că existau soluții private care puteau rezolva problemele de lichiditate ale Banco Popular și care puteau fi puse în aplicare într-un termen rezonabil. Aceștia enumeră o serie de măsuri și afirmă că ar fi putut fi puse în aplicare dacă Banca Spaniei ar fi fost autorizată să acorde integral aportul urgent de lichidități solicitat.

382 După cum subliniază Banco Santander, aceste soluții se bazează pe premisa eronată că Banco Popular ar fi putut beneficia de un aport urgent de lichidități suplimentar la 6 iunie 2017.

383 Trebuie să se considere că, în măsura în care s-a constatat că SRB nu a putut decât să ia act, în schema de rezoluție, de faptul că Banca Spaniei nu a fost în măsură să acorde Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar, reclamanții nu au demonstrat fezabilitatea soluțiilor private pe care le invocă.

384 În orice caz, reclamanții nu au demonstrat că soluțiile pe care le invocau puteau fi puse în aplicare într-un termen suficient de scurt pentru a permite Banco Popular să își rezolve problema de lichiditate și să nu fie declarată a se afla sau susceptibilă de a se afla în situație de dificultate la 6 iunie 2017.

385 *Primo*, reclamanții arată că acționarii Banco Popular au aprobat, în cadrul reuniunii anuale din 10 aprilie 2017, o delegare în favoarea consiliului de administrație pentru a autoriza o majorare de capital care se ridica la 50 % din capitalul social al băncii. Aceștia se întemeiază și pe documente care figurează în anexa la cererea introductivă, în special declarațiile a doi dintre ei, domnii Del Valle Ruiz și Ruiz Sacristán, potrivit cărora părți interesate importante erau pregătite să injecteze sume considerabile de capital pentru a ajuta Banco Popular să își depășească problemele de lichiditate pe termen scurt. Această injecție de capital ar fi restabilit încrederea în bancă și ar fi acordat mai mult timp pentru a pune în aplicare procedura de vânzare privată.

386 Ei indică de asemenea că, în mai 2017, Deutsche Bank apreciase că Banco Popular avea nevoie de o injecție de capital de 4 miliarde de euro, iar domnul Del Valle Ruiz și alți investitori erau pregătiți să participe cu 50 % din această sumă, că, la 3 iunie 2017, Barclays Bank ar fi propus Banco Popular să participe la această majorare de capital și, la 5 iunie 2017, Deutsche Bank ar fi informat Banco Popular că era interesată să participe la această majorare de capital cu 2 miliarde de euro. În plus, la sfârșitul lunii mai 2017, Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) s-ar fi angajat să furnizeze până la 300 de milioane de euro în cazul majorării de capital.

387 Este suficient să se constate că din declarațiile domnilor Del Valle Ruiz și Ruiz Sacristán, care figurează în anexa la cererea introductivă, reiese că proiectul de majorare a capitalului de către acționarii Banco Popular se afla doar într-un stadiu pregătitor la data rezoluției. Astfel, reclamanții menționează în cererea introductivă un extras din declarația domnului Del Valle Ruíz, în care acesta arată că, la 2 iunie 2017, el și un alt investitor au discutat în vederea organizării unei reuniuni cu o bancă de investiții privind modul cel mai bun de a structura majorarea de capital și că această reuniune a fost stabilită la 5 iunie 2017.

388 În ceea ce privește scrisorile Barclays Bank și ale Deutsche Bank, acestea nu conțin niciun angajament ferm al băncilor respective de a participa la o majorare de capital a Banco Popular, ci reflectă simple discuții cu privire la o potențială majorare de capital viitoare. Scrisorile respective arată că, la data expedierii lor, proiectul de majorare a capitalului Banco Popular era încă doar într-un stadiu de elaborare foarte incipient.

389 Astfel, în scrisoarea din 3 iunie 2017 către Banco Popular, din care un extras este anexat la replică, Barclays Bank face referire numai la discuții recente privind o majorare de capital, al căror scop ar fi, pentru Banco Popular, de a-și acoperi nevoile de provizionare suplimentare și de a atinge niveluri de capital semnificativ mai ridicate, pentru a atenua provocările care decurg dintr-o expunere specială în materie imobiliară și alte active neperformante cărora trebuia să le facă față. Astfel, în extrasul din scrisoarea menționată, pe de o parte, nimic nu indică faptul că Barclays Bank era dispusă să participe la majorarea de capital respectivă și, pe de altă parte, aceasta din urmă nu menționează criza de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular și nu propune nicio soluție pentru remedierea ei.

390 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 7 octombrie 2019, reclamanții au depus ca probă nouă, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, o versiune integrală a acestei scrisori.

391 Potrivit articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, cu titlu excepțional, părțile principale mai pot depune sau propune probe înainte de închiderea fazei orale a procedurii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea de probe să fie justificată.

392 În scrisoarea lor din 7 octombrie 2019, reclamanții justifică depunerea tardivă a documentului respectiv prin faptul că acesta a fost divulgat în mass-media și este în prezent în domeniul public, dar nu era încă în domeniul public la data depunerii observațiilor lor privind memoriile în intervenție la 30 septembrie 2019.

393 Or, trebuie arătat că reclamanții nu precizează data la care documentul menționat ar fi fost divulgat în mass-media. În această privință, în observațiile sale privind această depunere a unei probe noi, SRB a indicat că o versiune necenzurată a scrisorii respective fusese publicată pe site-ul internet al *Diario16* la 9 aprilie 2019.

394 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamanți, o versiune necenzurată a scrisorii Barclays Bank era în domeniul public înainte de depunerea observațiilor lor cu privire la memoriile în intervenție. Rezultă că reclamanții nu au justificat prezentarea tardivă a documentului respectiv și că el trebuie respins ca inadmisibil fără a fi necesară examinarea forței sale probante.

395 În orice caz, trebuie arătat că conținutul acestei scrisori nu susține argumentul reclamanților potrivit căruia o majorare de capital constituia o alternativă viabilă și nu stabilește că Barclays Bank intenționa să participe financiar la o viitoare majorare de capital a Banco Popular. Astfel, în scrisoarea menționată, Barclays Bank și-a reafirmat sprijinul pentru Banco Popular și a indicat că este în poziția de a o asista în această tranzacție importantă. Barclays Bank și-a manifestat interesul de a subscrie în calitate de coordonator global sau șef de filă pentru 50 % din tranzacție în condițiile pieței. Aceasta a adăugat rezerve juridice, confirmate de e-mailul de însoțire, arătând că „orice angajament sau ofertă în legătură cu o astfel de subscriere s-ar traduce printr-unul sau mai multe acorduri separate care urmau să fie încheiate între Banco Popular și [aceasta], în măsura în care condițiile pieței sunt satisfăcătoare, un control prealabil să dea rezultate bune, părțile să se înțeleagă cu privire la condiții și la prețuri la această dată […], iar toate autorizațiile interne necesare să fi fost obținute”. În sfârșit, Barclays Bank a subliniat că această scrisoare nu constituia o ofertă de a subscrie la tranzacție sau la vreo finanțare și nu urmărea să creeze un raport juridic între ea și Banco Popular.

396 În scrisoarea din 5 iunie 2017 adresată Banco Popular anexată la replică, Deutsche Bank menționează numai interesul său de a asigura 50 % dintr-o posibilă majorare de capital de 4 miliarde de euro. Scrisoarea arată doar că „există în mod evident anumite condiții, dar scrisoarea este întemeiată pe convingerea noastră că, în împrejurări care credem că pot fi reunite în mod realist, ar putea fi realizată o majorare [de capital] care ar stabiliza banca”. Prin urmare, această scrisoare nu poate fi interpretată în sensul că ar conține un angajament ferm al Deutsche Bank și nu privește o soluție prin care se urmărește rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular.

397 În ceea ce privește afirmația reclamanților privind participarea PIMCO la o majorare de capital, ea se întemeiază pe citarea unui articol din *El Mundo* din 11 decembrie 2017. Este suficient să se constate, asemenea Comisiei, că în articolul respectiv se precizează de asemenea că PIMCO nu a confirmat activitățile sale în legătură cu Banco Popular.

398 *Secundo*, reclamanții susțin că Banco Popular s-ar fi pregătit de asemenea să vândă active nonstrategice.

399 Este suficient să se constate că această simplă afirmație din cererea introductivă nu este susținută de nicio dovadă, întrucât documentele anexate la replică, la care fac trimitere reclamanții, nu se referă la proiecte de vânzare de active. În orice caz, după cum precizează reclamanții, era vorba despre simple proiecte. Astfel, reclamanții nu au demonstrat că asemenea vânzări de active, care se aflau doar într-un stadiu pregătitor, ar fi putut fi încheiate cu câteva săptămâni înainte și ar fi putut avea loc într-un termen suficient pentru a permite Banco Popular să găsească suficiente lichidități pentru a-și îndeplini angajamentele la 7 iunie 2017.

400 *Tertio*, pe de o parte, reclamanții susțin că BBVA dorea să emită o ofertă de cumpărare a Banco Popular, dar SRB și FROB nu i-ar fi acordat suficient timp pentru a prezenta o ofertă competitivă, iar deciziile atacate au împiedicat o vânzare concurențială.

401 Acest argument nu este pertinent, întrucât procedura de vânzare a Banco Popular menționată de reclamanți nu privește o soluție alternativă la procedura de rezoluție, ci procedura de vânzare organizată de FROB în cadrul procedurii de rezoluție.

402 Pe de altă parte, reclamanții susțin că, dacă ar fi fost acordat în întregime aportul urgent de lichidități solicitat, ar fi fost propusă o ofertă mai bună pentru achiziționarea Banco Popular, iar Banco Santander era dispusă să plătească 200 de milioane de euro, dar și-a retras oferta atunci când a aflat că era singurul ofertant.

403 Este suficient să se constate că acest argument se întemeiază pe premisa eronată că un aport urgent de lichidități suplimentar ar fi fost acordat Banco Popular. În plus, este vorba despre o afirmație nesusținută că Banco Santander ar fi fost pregătită să facă o ofertă mai mare și că ar fi fost informată că era singurul ofertant înainte de încheierea procedurii de vânzare organizate de FROB.

404 Rezultă din ceea ce precedă că reclamanții nu au dovedit că măsurile alternative pe care le invocă puteau fi puse în aplicare rapid și ar fi putut permite restabilirea poziției de lichiditate a Banco Popular într-un termen suficient de scurt și nu au demonstrat, așadar, că SRB săvârșise o eroare vădită de apreciere atunci când a apreciat că nu existau măsuri alternative la rezoluție care să poată împiedica situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular la 6 iunie 2017.

405 Pe de altă parte, reclamanții nu pot reproșa SRB că nu a luat în considerare măsurile pe care le-au invocat. Într-adevăr, după cum subliniază Comisia și SRB, acesta din urmă își putea limita în mod corect aprecierea la măsurile care puteau fi efectiv puse în aplicare în raport cu împrejurările relevante și în termenele acordate.

406 Astfel, SRB nu era obligat să ia în considerare măsuri care nu permiteau rezolvarea problemei urgente legate de deteriorarea rapidă a situației de lichiditate a Banco Popular, care se afla la originea situației băncii de a se afla sau de a fi susceptibilă de a se afla în dificultate.

407 Rezultă din ceea ce precedă că SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

408 Prin urmare, al doilea aspect trebuie respins și, în consecință, al cincilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014

409 Reclamanții susțin că SRB și Comisia au încălcat articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 întrucât au considerat că erau îndeplinite condițiile de exercitare a competenței de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante. Reclamanții se referă la argumentele lor invocate în cadrul celui de al cincilea motiv.

410 Este suficient să se arate, asemenea Comisiei, SRB și Regatului Spaniei, că, în cadrul prezentului motiv, reclamanții se limitează la a se referi la argumentele invocate în cadrul celui de al cincilea motiv și nu invocă niciun argument nou care să urmărească în mod special constatarea unei încălcări a articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

411 În consecință, întrucât al cincilea motiv a fost respins, al șaselea motiv trebuie de asemenea respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 41 și 47 din cartă

412 Reclamanții arată că deciziile atacate încalcă, în primul rând, dreptul de a fi ascultat și, în al doilea rând, dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă, consacrate la articolele 41 și 47 din cartă.

Cu privire la prima critică, referitoare la dreptul de a fi ascultat

413 Reclamanții susțin că deciziile atacate nu le-au fost notificate și nu au avut ocazia de a fi ascultați înainte de adoptarea lor. Or, deciziile atacate i-ar priva de dreptul lor de proprietate, iar ei ar fi avut posibilitatea de a prezenta observații cu privire la existența unor măsuri de supraveghere sau din sectorul privat alternative la rezoluție. Adaugă că, dacă ar fi avut posibilitatea de a formula observații în timpul procedurii, probabil că SRB și Comisia ar fi adoptat un punct de vedere diferit în ceea ce privește aspectul dacă erau îndeplinite condițiile de rezoluție și evaluarea Banco Popular.

414 Cu titlu introductiv, din analiza primului aspect al primului motiv reiese că faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede audierea acționarilor entității vizate de o măsură de rezoluție constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat, pe de o parte, care este justificată de un obiectiv de interes general, și anume obiectivul care urmărește să garanteze stabilitatea piețelor financiare prevăzut la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, la care participă de asemenea obiectivul de asigurare a continuității funcțiilor critice ale entității, precum și de necesitatea de a adopta rapid o decizie odată îndeplinite condițiile de rezoluție, și, pe de altă parte, care respectă principiul proporționalității, conform articolului 52 alineatul (1) din cartă.

415 Totuși, din jurisprudența citată la punctele 121 și 122 de mai sus reiese că respectarea dreptului de a fi ascultat trebuie să se aplice în orice procedură susceptibilă de a conduce la un act cauzator de prejudiciu, chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate.

416 Mai întâi, trebuie amintit că schema de rezoluție adoptată de SRB la finalul procedurii prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiect rezoluția Banco Popular. Schema de rezoluție are ca unic destinatar FROB, iar Banco Popular trebuie să fie considerată persoana față de care a fost adoptată o măsură individuală și căreia dreptul de a fi ascultat îi este garantat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

417 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că reclamanții, în calitatea lor de acționari sau de deținători de obligațiuni ai Banco Popular, nu sunt destinatarii schemei de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor, nici ai Deciziei 2017/1246 de aprobare a acestei scheme de rezoluție.

418 Totuși, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a exercitat competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular.

419 Prin urmare, procedura urmată de SRB pentru a adopta schema de rezoluție, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva reclamanților, poate conduce la adoptarea unei măsuri susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele în calitatea lor de acționari sau de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular.

420 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 121 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat ca fiind garantat oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudicii.

421 Totuși, trebuie de asemenea amintit că, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 131 de mai sus, și al jurisprudenței menționate la punctul 132 de mai sus, în ipoteza în care reclamanții s-ar putea prevala de dreptul de a fi ascultați, consacrat prin cartă, în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular, acest drept poate fi supus unor limitări. În special, putea fi justificată lipsa audierii reclamanților, în calitatea lor de acționari sau de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular, fie de SRB, fie de Comisie, în cadrul procedurii de rezoluție.

422 În speță, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că rezoluția Banco Popular era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare și asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular.

423 În această privință, la articolul 4 punctul 4.4 subpunctul 4.4.2 din schema de rezoluție, SRB a explicat că a concluzionat că situația Banco Popular implica un risc în creștere de efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania, întemeindu-se pe diferite elemente. Printre aceste elemente figurează, în primul rând, dimensiunea și importanța Banco Popular, care constituia societatea-mamă a celui de al șaselea grup bancar din Spania, cu o valoare totală a activelor de 147 de miliarde de euro, și care a fost desemnată în 2017 de Banca Spaniei drept o instituție de importanță sistemică. SRB a arătat în special că Banco Popular era unul dintre principalii actori de pe piață în Spania, cu o cotă de piață semnificativă pe segmentul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM), și că deținea o cotă de piață relativ ridicată a depozitelor (aproape 6 %) și un număr mare de clienți cu amănuntul (aproximativ 1,4 milioane) în întreaga Spanie. În al doilea rând, SRB a luat în considerare natura activității Banco Popular, care se articula în jurul activităților de bancă comercială și se concentra în principal pe oferta de finanțare, gestionarea economiilor și serviciile către particulari, familii și întreprinderi (în special IMM-urile). Potrivit SRB, similitudinea modelului de întreprindere al Banco Popular cu cel al altor bănci comerciale spaniole putea contribui la potențialul de contagiune indirectă a acestor bănci, care ar putea fi percepute ca trebuind să facă față acelorași dificultăți.

424 La articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a identificat trei funcții critice ale Banco Popular, în sensul articolului 6 din Regulamentul delegat 2016/778, și anume atragerea de depozite de la gospodării și de la societățile nefinanciare, împrumuturile acordate IMM-urilor și serviciile de plată în numerar.

425 Trebuie arătat că, în cadrul celui de al cincilea motiv, reclamanții au invocat o încălcare a articolului 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014, dar nu au contestat că schema de rezoluție era necesară în interes public în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (c) din acest regulament.

426 Or, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

427 Astfel, reclamanții nu contestă că schema de rezoluție era necesară și proporțională pentru a evita efectele negative semnificative ale stării de dificultate a Banco Popular asupra stabilității financiare a Uniunii și pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice ale acesteia.

428 Prin urmare, procedura de rezoluție a Banco Popular urmărea un obiectiv ce vizează garantarea stabilității piețelor financiare care, în conformitate cu analiza efectuată în ceea ce privește prima critică a primului motiv, constituie un obiectiv de interes general care poate justifica o restrângere a dreptului reclamanților de a fi ascultați, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

429 În plus, din analiza primului motiv reiese de asemenea că, atunci când o entitate îndeplinește condițiile care necesită adoptarea unei măsuri de rezoluție, articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

430 Astfel, în speță, din momentul în care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și în care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție trebuia adoptată cât mai rapid posibil.

431 Această luare de decizie rapidă era justificată de necesitatea de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative ale situației acesteia din urmă pe piețele financiare, prevenind în special riscurile de contagiune. În speță, întrucât intrarea în dificultate a Banco Popular a intervenit în timpul săptămânii, era necesar să se încheie procedura și să se adopte decizia înainte de deschiderea piețelor la 7 iunie 2017 dimineața.

432 Așa cum a subliniat domnul avocat general Campos Sánchez Bordona, la punctul 80 din Concluziile prezentate în cauzele conexate ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:16), celeritatea cu care aceste instituții și agenții ale Uniunii trebuie să ia decizii este necesară pentru a evita impactul negativ al rezoluției instituției bancare asupra piețelor financiare, iar această celeritate le obligă *de facto* să „pregătească” decizia înainte de inițierea procedurii, profitând de închiderea piețelor bursiere.

433 Prin urmare, reclamanții nu se pot limita la a afirma că SRB și Comisia nu au justificat celeritatea cu care au adoptat deciziile atacate.

434 În plus, trebuie arătat că o audiere prealabilă a reclamanților, prin care sunt informați despre existența unei măsuri de rezoluție iminentă, ar fi condus la un risc ca aceștia să adopte comportamente pe piață care să agraveze situația financiară a Banco Popular. O asemenea audiere ar fi putut astfel să dăuneze eficacității măsurii de rezoluție avute în vedere.

435 Prin urmare, este necesar să se considere că audierea reclamanților înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau înainte de adoptarea Deciziei 2017/1246 ar fi determinat o încetinire substanțială a procedurii și, în consecință, ar fi compromis atât realizarea obiectivelor urmărite de măsură, cât și eficiența acesteia.

436 Din ceea ce precedă reiese că lipsa audierii reclamanților, în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziilor atacate, constituia o limitare a dreptului de a fi ascultat care era justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de garantare a stabilității financiare și respecta principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

437 Or, în speță, din analiza celui de al cincilea motiv reiese că SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au apreciat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și nu exista nicio altă perspectivă rezonabilă ca alte măsuri din sectorul privat sau măsuri de supraveghere să împiedice intrarea sa în dificultate într-un termen rezonabil. Reiese în special din analiza celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv că reclamanții nu au demonstrat că existau măsuri alternative de natură să remedieze problemele de lichiditate ale Banco Popular și, prin urmare, să împiedice rezoluția sa.

438 Prin urmare, reclamanții nu pot susține că, dacă ar fi avut posibilitatea de a prezenta observații cu privire la existența unor măsuri de supraveghere sau din sectorul privat în cursul procedurii, schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată.

439 În ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia aceștia ar fi trebuit să fie ascultați în măsura în care deciziile atacate i-ar priva de dreptul lor de proprietate, este suficient să se amintească faptul că din jurisprudența citată la punctele 160-162 de mai sus rezultă că o limitare a dreptului de proprietate al acționarilor și al creditorilor entității în cauză nu poate justifica obligația de a le acorda dreptul de a fi ascultați.

440 Reiese din ceea ce precedă că prima critică trebuie respinsă.

Cu privire la a doua critică, referitoare la dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă

441 Reclamanții arată că, având în vedere termenele de introducere a acțiunii prevăzute la articolul 263 TFUE, ei ar fi fost obligați să introducă o acțiune fără să fi primit elementele de probă care stau la baza deciziilor atacate, ceea ce ar fi contrar principiului protecției jurisdicționale efective. În replică, aceștia arată că SRB și Comisia ar continua să refuze accesul la documentele pe care s-au întemeiat în deciziile atacate și în memoriile lor în apărare, ceea ce nu le-ar permite să își exercite în mod convenabil calea de atac și nici Tribunalului să își exercite controlul.

442 Trebuie amintit că, în ceea ce privește principiul protecției jurisdicționale efective, articolul 47 primul paragraf din cartă prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivul articol. Din jurisprudența Curții rezultă că efectivitatea controlului jurisdicțional garantat de această dispoziție impune printre altele ca persoana interesată să își poată apăra drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă cu o acțiune îndreptată împotriva unei anumite entități (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2021, Banco de Portugal și alții, C-504/19, EU:C:2021:335, punctul 57 și jurisprudența citată). Existența însăși a unui control jurisdicțional efectiv destinat să asigure respectarea dispozițiilor dreptului Uniunii este inerentă existenței unui stat de drept (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2020, Bank Refah Kargaran/Consiliul, C-134/19 P, EU:C:2020:793, punctul 36 și jurisprudența citată).

443 Trebuie subliniat că caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 55 și jurisprudența citată, Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 februarie 2021, Ramazani Shadary/Consiliul, T-122/19, nepublicată, EU:T:2021:61, punctul 50 și jurisprudența citată).

444 În speță, trebuie amintit că o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție a fost publicată pe site-ul internet al SRB la 11 iulie 2017 și că Decizia 2017/1246 a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 11 iulie 2017. Reclamanții, având acces la acestea, au putut să le conteste în fața Tribunalului prin prezenta acțiune, introdusă în temeiul articolului 263 TFUE, ceea ce dovedește existența dreptului lor la o cale de atac efectivă.

445 În plus, trebuie amintit că SRB a publicat pe site-ul său internet la 2 februarie și la 31 octombrie 2018, respectiv înainte de depunerea memoriului în replică, evaluarea 1 și versiuni mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2. Publicările menționate urmăreau să acorde publicului acces la părți din documentele respective care fuseseră inițial considerate confidențiale. Reclamanții aveau, așadar, ocazia să își completeze argumentele cu privire la noile informații rezultate din aceste publicări.

446 În primul rând, reclamanții reproșează SRB că nu le-a dat acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

447 În această privință, trebuie amintit că reclamanții nu sunt destinatari ai schemei de rezoluție, care este adresată FROB. Reclamanții trebuie considerați terți și nu dispun, așadar, de un drept la comunicarea schemei de rezoluție.

448 În temeiul articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz în care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul.

449 În speță, la 7 iunie 2017, SRB a publicat pe site-ul său internet o comunicare prin care informa cu privire la adoptarea schemei de rezoluție însoțită de un document care prezenta pe scurt efectele rezoluției conform articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014. La 11 iulie 2017, SRB a publicat, în plus, o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. De asemenea, SRB a publicat pe site-ul său internet, la 2 februarie 2018 și ulterior la 31 octombrie 2018, versiuni neconfidențiale mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

450 În plus, articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.”

451 Această dispoziție prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de publicarea sau de comunicarea către un terț a schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale. Obligația menționată se aplică și evaluării 2, care constituie o anexă la schema de rezoluție și care face parte integrantă din aceasta în temeiul articolului 12 punctul 12.2 din schema respectivă.

452 În această privință, este necesar să se arate că Curtea a statuat deja că o decizie a Comisiei care concluzionează în sensul inexistenței unui ajutor de stat denunțat de o persoană care formulează o plângere poate, având în vedere obligația de respectare a secretului comercial, să fie suficient motivată fără să cuprindă toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul acestei instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111). Prin urmare, o versiune neconfidențială a unei astfel de decizii, atunci când menționează în mod clar și neechivoc raționamentul instituției respective, precum și metodologia utilizată de aceasta, astfel încât să permită persoanelor interesate să cunoască aceste justificări, iar Tribunalului să își exercite

controlul în privința lor, este suficientă pentru a îndeplini obligația de motivare care revine aceleiași instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 55).

453 În plus, în ceea ce privește elementele economice utilizate de Deloitte în cadrul evaluării 2 și luate în considerare de SRB în schema de rezoluție, nu se poate contesta că acestea reprezintă aprecieri tehnice complexe. Din moment ce schema de rezoluție evidențiază în mod clar raționamentul urmat de SRB pentru a permite contestarea ulterioară a temeiniciei acestuia în fața instanței competente, ar fi excesiv să se impună o motivare specifică pentru fiecare dintre opțiunile tehnice sau pentru fiecare dintre indicatorii numerici pe care se întemeiază acest raționament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 108 și jurisprudența citată).

454 Or, pe de o parte, reclamanții nu contestă că schema de rezoluție și evaluarea 2 conțin informații confidențiale pe care SRB are obligația să le protejeze. Pe de altă parte, reclamanții nu au precizat în ce măsură datele economice care rămân ocultate în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 erau necesare pentru înțelegerea schemei de rezoluție și pentru exercitarea dreptului lor la o cale de atac jurisdicțională efectivă.

455 Prin urmare, este necesar să se considere că reclamanții nu pot invoca un drept de a primi comunicarea versiunilor integrale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

456 În al doilea rând, prin contestarea necomunicării de către SRB și Comisie a documentelor pe care s-au întemeiat pentru adoptarea deciziilor atacate, înainte de adoptarea acestor decizii, reclamanții invocă încălcarea dreptului de acces la dosar, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă.

457 Articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, referitor la dreptul la bună administrare, prevede că acest drept include dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial.

458 Dreptul de acces la dosar este prevăzut la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 potrivit căruia:

„Persoanele care fac obiectul deciziilor comitetului au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului.”

459 În această privință, trebuie amintit, *primo*, că accesul la dosar, în cazurile de concurență, are drept scop în special să permită destinatarilor comunicării privind obiecțiunile să ia cunoștință de elementele de probă care figurează în dosarul Comisiei, pentru a se putea exprima în mod util cu privire la concluziile la care a ajuns aceasta din urmă în comunicarea sa privind obiecțiunile pe baza elementelor respective. Acest drept de acces la dosar presupune ca întreprinderii în cauză să i se acorde de către Comisie posibilitatea de a recurge la o examinare a tuturor documentelor care figurează în dosarul de investigare și care sunt susceptibile să fie pertinente pentru apărarea acelei întreprinderi. Acestea cuprind atât documentele incriminatoare, cât și pe cele dezincriminatoare, sub rezerva secretelor comerciale ale altor întreprinderi, a documentelor interne ale Comisiei și a altor informații confidențiale (a se vedea Hotărârea din 14 mai 2020, NKT Verwaltung și NKT/Comisia, C-607/18 P, nepublicată, EU:C:2020:385, punctele 261 și 262 și jurisprudența citată).

460 *Secundo*, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, respectarea dreptului la apărare în cadrul unei proceduri desfășurate în fața Comisiei având ca obiect aplicarea în privința unei întreprinderi a unei amenzi pentru încălcarea normelor de concurență impune ca întreprinderii în cauză să i se fi oferit posibilitatea să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și pertinenței faptelor și circumstanțelor invocate, precum și asupra documentelor reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența încălcării. Aceste drepturi sunt prevăzute la articolul 41 alineatul (2) literele (a) și (b) din cartă (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Brugg Kabel și Kabelwerke Brugg/Comisia, C-591/18 P, nepublicată, EU:C:2019:1026, punctul 26 și jurisprudența citată).

461 *Tertio*, în ceea ce privește, mai general, respectarea dreptului la apărare, astfel cum este consacrat la articolul 41 alineatul (2) din cartă, acesta include dreptul de a fi ascultat și dreptul de acces la dosar, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 99 și jurisprudența citată, Hotărârea din 2 decembrie 2020, Kalai/Consiliul, T-178/19, nepublicată, EU:T:2020:580, punctul 73).

462 *Quarto*, trebuie amintit că încălcarea dreptului de acces la dosar în cursul procedurii prealabile adoptării unei decizii este susceptibilă, în principiu, să determine anularea acestei decizii atunci când a adus atingere dreptului la apărare [a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2011, Solvay/Comisia, C-109/10 P, EU:C:2011:686, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 iulie 2015, Akzo Nobel și alții/Comisia, T-47/10, EU:T:2015:506, punctul 349 (nepublicat) și jurisprudența citată].

463 Reiese din jurisprudența citată la punctele 459-462 că atât dreptul de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și, mai specific, accesul la dosar în cauzele de concurență se referă la persoane sau la întreprinderi care fac obiectul unor proceduri deschise sau al unor decizii luate împotriva acestora.

464 Or, în speță, pe de o parte, reiese din articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 că dreptul de acces la dosar privește entitatea care face obiectul schemei de rezoluție, și anume Banco Popular, iar nu acționarii sau creditorii săi. Pe de altă parte, din examinarea primei critici reiese că reclamanții nu dispuneau de dreptul de a fi ascultați în cadrul procedurii care a condus la adoptarea schemei de rezoluție.

465 În consecință, reclamanții nu pot invoca un drept de acces la dosar.

466 În plus, atât articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevăd că anumite date pot fi protejate dacă sunt confidențiale.

467 Prin urmare, reclamanții nu pot invoca faptul că necomunicarea de către SRB și de către Comisie a documentelor pe care s-au întemeiat, în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea schemei de rezoluție, constituie o încălcare a dreptului de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă.

468 În al treilea rând, reclamanții susțin în esență că nu au putut să își exercite dreptul la o cale de atac efectivă în măsura în care nu au avut acces la documentele pe care SRB și Comisia s-au întemeiat în deciziile atacate, după adoptarea acestor decizii. Reclamanții reproșează SRB și Comisiei că nu

au anexat documentele respective la memoriul lor în apărare și nu au explicat motivul pentru care aceste documente erau confidențiale. Ei apreciază că, chiar dacă acele documente conțin date confidențiale, reprezentanții lor ar putea avea acces la ele în prezenta procedură.

469 Trebuie arătat că nicio dispoziție nu garantează reclamanților dreptul de acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 sau la alte documente pe care SRB s-a întemeiat pentru adoptarea schemei de rezoluție, SRB având obligația de a proteja confidențialitatea anumitor date.

470 Astfel, SRB și Comisia au obligația de a proteja datele confidențiale ale tuturor entităților, inclusiv secretele comerciale, în temeiul articolului 339 TFUE, al articolului 41 alineatul (2) litera (b) din cartă și al articolului 88 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 806/2014.

471 În plus, Curtea a statuat, în ceea ce privește Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247), că funcționarea eficientă a sistemului de control al activității întreprinderilor de investiții, întemeiat pe o supraveghere exercitată în interiorul unui stat membru și pe schimbul de informații dintre autoritățile competente din mai multe state membre, impune astfel ca atât întreprinderile supravegheate, cât și autoritățile competente să poată fi sigure că informațiile confidențiale oferite își vor păstra, în principiu, caracterul confidențial (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 31 și jurisprudența citată).

472 Curtea a considerat că lipsa unei astfel de încrederi ar fi de natură să compromită transmiterea fără piedici a informațiilor confidențiale necesare exercitării activității de supraveghere. Așadar, articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 impune, ca normă generală, obligația de a păstra secretul profesional pentru a proteja nu doar interesele specifice ale întreprinderilor vizate în mod direct, ci și interesul general legat de funcționarea normală a piețelor instrumentelor financiare din Uniune (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 32 și 33 și jurisprudența citată).

473 Or, este necesar să se arate că articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la cerințele privind secretul profesional al membrilor SRB, conține o dispoziție echivalentă cu cea a articolului 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39.

474 În plus, din articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, în scopul exercitării atribuțiilor în temeiul acestui regulament, SRB poate solicita printre altele entităților vizate de o măsură de rezoluție, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, fie direct, după ce le-a informat în prealabil, utilizând pe deplin informațiile aflate la dispoziția BCE sau a autorităților naționale competente, să furnizeze toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite prin regulamentul menționat. Alineatul (2) al acestui articol precizează că cerințele privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități de obligația de a furniza aceste informații. Articolul 34 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB este în măsură să obțină, inclusiv în permanență, toate informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor ce îi revin în temeiul acestui regulament, în special informații privind capitalul, lichiditățile, activele și pasivele oricărei instituții care intră în sfera competențelor sale de rezoluție.

475 Or, documentele pe care s-a întemeiat SRB pentru adoptarea schemei de rezoluție, în special documentele referitoare la situația de lichiditate a Banco Popular, la cererea sa de aport urgent de lichidități și la evaluarea de către BCE a faptului că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, conțin informații confidențiale, în special secrete comerciale, pe care SRB are obligația de a le proteja.

476 Rezultă că reclamanții nu aveau dreptul de acces la toate documentele pe care SRB și Comisia s-au întemeiat pentru adoptarea deciziilor atacate, în măsura în care documentele respective ar putea conține date confidențiale, aspect pe care aceștia nu îl contestă. Prin urmare, reclamanții nu se pot întemeia pe acest refuz de acces la documentele în discuție pentru a invoca o încălcare a protecției lor jurisdicționale efective.

477 Pe de altă parte, în ceea ce privește documentele care constituie, potrivit reclamanților, temeiul deciziilor atacate și al memoriilor în apărare, aceștia din urmă fac referire în anexa la cererea introductivă la diferitele lor cereri de acces la documentele transmise Comisiei, SRB și BCE, în special în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76). În replică, ei fac referire la refuzul SRB și al Comisiei de a le acorda acces la documentele pe care le-au solicitat în cadrul procedurilor respective.

478 Este suficient să se constate că răspunsurile la aceste cereri de acces fac obiectul unei acțiuni distincte în fața Tribunalului.

479 Reclamanții fac de asemenea referire la cererea lor de măsuri de organizare a procedurii în temeiul articolului 88 din Regulamentul de procedură, depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2018, prin care se solicită obligarea SRB și a Comisiei să prezinte o serie de documente a căror listă este anexată la cerere.

480 În această privință, Tribunalul are posibilitatea de a solicita SRB prezentarea oricărui document pe care îl consideră pertinent pentru soluționarea litigiului, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii sau al unei activități de cercetare judecătorească, în temeiul articolului 91 litera (b) și al articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Totuși, conform articolului 103 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate considera că anumite informații cuprinse în aceste documente au caracter confidențial și poate decide astfel că nu vor fi comunicate celorlalte părți și în special reclamanților.

481 Rezultă de aici că o decizie a Tribunalului de a dispune prezentarea de documente nu garantează reclamanților accesul la toate aceste documente în cazul în care Tribunalul apreciază că ele conțin date confidențiale.

482 În plus, în speță, la 21 mai 2021, Tribunalul, prin intermediul unei ordonanțe privind măsuri de cercetare judecătorească, a dispus ca SRB să prezinte anumite documente, printre care versiunile confidențiale ale schemei de rezoluție, ale evaluării 2 și ale evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În conformitate cu articolul 103 din Regulamentul de procedură, după ce a examinat conținutul documentelor respective, Tribunalul a considerat că elementele care rămân ocultate în versiunile acestor documente publicate pe site-urile internet ale SRB și ale BCE nu erau pertinente pentru soluționarea prezentului litigiu. Prin urmare, prin Ordonanța din 16 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale acestor documente.

483 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamanților referitor la lipsa unui control jurisdicțional în cursul procedurii de rezoluție, este suficient să se amintească faptul că acesta a fost respins în cadrul analizei celui de al doilea aspect al primului motiv.

484 În consecință, a doua critică trebuie respinsă și, prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate

485 Reclamanții arată că SRB și Comisia au încălcat în mod nejustificat și disproporționat dreptul lor de proprietate consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă. Aceștia susțin că reducerea valorii contabile a capitalului social al Banco Popular, precum și reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor sale de capital au privat acțiunile și obligațiunile Banco Popular pe care le dețineau de orice valoare economică.

486 Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander susțin în esență că dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, nu este o prerogativă absolută și poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă. Deciziile atacate ar urmări un obiectiv de interes general, și anume asigurarea stabilității sistemului financiar, ceea ce justifică o limitare a dreptului de proprietate al reclamanților.

487 Articolul 17 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general."

488 Potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă nu este o prerogativă absolută, iar exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. În consecință, astfel cum reiese din articolul 52 alineatul (1) din cartă, pot fi instituite restricții în privința exercitării dreptului de proprietate, cu condiția ca aceste restricții să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului dreptului astfel garantat (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctele 69 și 70 și jurisprudența citată, Hotărârea din 16 iulie 2020, Adusbef și alții, C-686/18, EU:C:2020:567, punctul 85, și Hotărârea din 23 mai 2019, Steinhoff și alții/BCE, T-107/17, EU:T:2019:353, punctul 100).

489 Rezultă că dreptul de proprietate nu este un drept absolut ci, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, citat la punctul 131 de mai sus, poate face obiectul unor restrângeri în cazul în care acestea sunt prevăzute de textele aplicabile, necesare pentru urmărirea unui obiectiv general și proporționale cu acest obiectiv.

490 Trebuie amintit că, la articolul 6 din schema de rezoluție, SRB a decis, în temeiul articolului 21 din Regulamentul nr. 806/2014, reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular conform modalităților precizate la punctul 73 de mai sus.

491 În plus, reiese, pe de o parte, din considerentul (61) al Regulamentului nr. 806/2014 că limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 alineatul (1) din cartă și, pe de altă parte, din considerentul (62) al aceluiași regulament că atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate.

492 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la principiile generale care reglementează rezoluția, acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi.

493 În această privință, Curtea a statuat, în ceea ce privește acționarii băncilor, că, potrivit regimului general aplicabil statutului acționarilor societăților pe acțiuni, aceștia își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 73).

494 Curtea a apreciat, în domeniul ajutoarelor de stat, că, întrucât acționarii răspund pentru datoriile băncii în limita capitalului social al acesteia, faptul că punctele 40-46 din Comunicarea Comisiei privind aplicarea, de la 1 august 2013, a normelor privind ajutoarele de stat pentru măsurile de sprijin în favoarea băncilor în contextul crizei financiare („Comunicarea privind sectorul bancar”) (JO 2013, C 216, p. 1) impun ca, pentru acoperirea deficitului de capital al unei bănci, înainte de acordarea unui ajutor de stat, acești acționari să contribuie la absorbția pierderilor suferite de aceasta în aceeași măsură precum în absența unui astfel de ajutor de stat nu poate fi considerat ca afectând dreptul lor de proprietate (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 74).

495 Prin analogie, trebuie să se considere că decizia, în cadrul schemei de rezoluție, de a reduce valoarea contabilă și de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular ai căror titulari erau reclamanții este consecința faptului că acționarii unei entități trebuie să suporte riscurile inerente investițiilor lor și că, întrucât această entitate face obiectul unei măsuri de rezoluție ca urmare a intrării sale în dificultate, ei trebuie să suporte consecințele economice ale acesteia.

496 În această privință, Tribunalul a statuat deja că o măsură care constă în reducerea valorii nominale a acțiunilor unei bănci cipriote era proporțională cu obiectivul urmărit de această măsură. Mai întâi, a arătat că această măsură urmărea să contribuie la recapitalizarea băncii și că măsura respectivă era de natură să contribuie la obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului financiar cipriot și a zonei euro în ansamblu. În continuare, Tribunalul a constatat că această măsură nu depășea limitele a ceea ce era adecvat și necesar pentru atingerea acestui obiectiv, dat fiind că alternative mai puțin restrictive nu erau realizabile sau nu ar fi permis atingerea rezultatelor preconizate. În sfârșit, Tribunalul a considerat că, ținând seama de importanța obiectivului urmărit, măsura nu genera inconveniente disproporționate. A amintit, în această privință, că acționarii băncilor își asumă pe deplin riscul investițiilor lor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 330).

497 În aceste împrejurări, Tribunalul a concluzionat că nu se poate considera că reducerea valorii nominale a acțiunilor acestei bănci constituia o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere însuși conținutului dreptului de proprietate al acționarilor (Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 331).

498 În plus, trebuie amintit că din jurisprudența citată la punctul 137 de mai sus reiese că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii și că intrarea în dificultate a uneia sau mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru în cauză, fie în alte state membre.

499 Curtea a statuat deja că, ținând seama de obiectivul care constă în asigurarea stabilității sistemului bancar în zona euro și având în vedere riscul iminent de pierderi financiare la care ar fi fost expuși deponenții la băncile vizate în caz de faliment al acestora din urmă, anumite restricții privind dreptul de proprietate puteau fi justificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 74).

500 De asemenea, Curtea a statuat că, deși există un interes general clar să se asigure o protecție puternică și consecventă a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii, nu se poate considera că acest interes prevalează, în toate împrejurările, asupra interesului general de a asigura stabilitatea sistemului financiar (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 91, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 54).

501 Or, trebuie arătat că, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a considerat că rezoluția este necesară și proporțională cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață. A indicat că lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. În Decizia 2017/1246, Comisia a aprobat în mod explicit motivele invocate de SRB pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public.

502 Astfel, schema de rezoluție, în măsura în care urmărea să mențină sau să restabilească situația financiară a Banco Popular și în special în măsura în care constituia o alternativă la lichidarea acesteia, îndeplinea un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume garantarea stabilității piețelor financiare.

503 Or, măsurile de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular cuprinse în schema de rezoluție se înscriau în acest obiectiv.

504 Reclamanții precizează că nu repun în discuție compatibilitatea MUR, astfel cum este prevăzut de Regulamentul nr. 806/2014, cu articolul 17 din cartă. Ei susțin că deciziile atacate au adus o atingere nejustificată dreptului lor de proprietate, formulând trei critici. În primul rând, deciziile atacate nu ar respecta „condițiile prevăzute de lege”, în al doilea rând, ar aduce atingere substanței dreptului lor de proprietate prin faptul că nu prevăd o despăgubire și, în al treilea rând, această atingere ar fi disproporționată.

505 Prin intermediul unei prime critici, reclamanții susțin că ingerința în dreptul lor de proprietate nu era conformă cu condițiile prevăzute de lege. În această privință, invocă nerespectarea condițiilor prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014, nerespectarea condițiilor prevăzute la articolul 21 alineatul (1) din același regulament, omisiunea de a efectua o evaluare corectă conform articolului 20 din acest regulament și faptul că deciziile

atacate au fost adoptate fără măsuri de protecție convenabile referitoare la o procedură legală și fac trimitere la argumentele invocate în cadrul celui de al doilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv.

506 Este suficient să se amintească faptul că argumentele invocate în cadrul celui de al doilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv au fost respinse. Astfel, din analiza acestor motive rezultă că SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere în aplicarea articolelor 18, 20 și 21 din Regulamentul nr. 806/2014 și nu a fost încălcat dreptul reclamanților de a fi ascultați.

507 În consecință, prima critică trebuie respinsă.

508 Prin intermediul unei a doua critici, reclamanții susțin că privarea de proprietatea lor fără compensație încalcă substanța dreptului lor de proprietate. Aceștia susțin că nu s-a efectuat o evaluare independentă și nici o evaluare definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, care constituie cele două „garanții” specifice, prevăzute de Regulamentul nr. 806/2014 pentru a asigura protecția articolului 17 din cartă, care să le permită garantarea plății unei compensații echitabile. Arată că nu a fost efectuată o evaluare *ex ante* independentă și cuprinzătoare, care să permită o evaluare a valorii activelor și pasivelor entității, și că aceasta nu se putea baza pe faptul că fusese deja ales un instrument de rezoluție. Apreciază că, în măsura în care nu va exista o evaluare definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, „garanțiile” concepute pentru a proteja dreptul acționarilor la o compensație nu au fost respectate. Evaluarea 3 prevăzută la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 ar răspunde unor obiective diferite, iar SRB nu poate susține că aceasta ar fi suficientă.

509 În primul rând, trebuie arătat că argumentele reclamanților potrivit cărora evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și trebuia să ia în considerare mai multe scenarii posibile de rezoluție au fost deja respinse în analiza celui de al patrulea motiv. În continuare, trebuie amintit că, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB se putea întemeia pe o evaluare provizorie pentru a adopta schema de rezoluție. În sfârșit, din analiza celui de al patrulea motiv rezultă că lipsa unei evaluări definitive *ex post*, în sensul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, nu poate afecta validitatea deciziilor atacate.

510 În al doilea rând, Regulamentul nr. 806/2014 prevede un mecanism de despăgubire a acționarilor și a creditorilor unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție, pe baza principiului prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014, care stabilește că niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate care face obiectul unei proceduri de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

511 Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care entitatea în cauză ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede efectuarea unei evaluări ulterior rezoluției. Potrivit articolului 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014, această evaluare stabilește dacă există vreo diferență între tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție și tratamentul real de care au beneficiat în cadrul rezoluției.

512 Dacă, în urma acestei evaluări, se stabilește că acționarii sau creditorii au suferit pierderi mai mari în cadrul rezoluției decât cele pe care le-ar fi suferit în cadrul unei lichidări printr-o procedură obișnuită de insolvență, articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB poate recurge la FUR pentru a-i despăgubi.

513 Rezultă că Regulamentul nr. 806/2014 instituie un mecanism care urmărește să garanteze acționarilor sau creditorilor entității aflate în rezoluție o despăgubire justă în conformitate cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă.

514 În această privință, trebuie arătat că trimiterile făcute de reclamanți la evaluarea de impact a Comisiei confirmă că mecanismul respectiv este în conformitate cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă. Astfel, potrivit extrasului din această evaluare a impactului citat de reclamanți în replică:

„Încălcarea dreptului de proprietate nu este disproporționată, întrucât cadrul prevede dreptul la o compensație în favoarea acționarilor și creditorilor afectați. Acționarii și creditorii au dreptul de a fi despăgubiți pentru valoarea acțiunilor sau creanțelor lor la care ar avea dreptul în cazul lichidării normale a societății. Cerințele potrivit cărora trebuie să se stabilească cuantumul despăgubirii în raport cu valoarea întreprinderii, astfel cum a fost apreciată de un expert independent, constituie o garanție suplimentară. În plus, compensarea ar trebui să garanteze că acționarii și creditorii nu beneficiază de un tratament mai puțin favorabil ca urmare a aplicării instrumentului de rezoluție sau a utilizării competenței de rezoluție decât ar fi beneficiat dacă acest instrument sau competență nu ar fi fost utilizate și dacă întreaga instituție de credit ar fi făcut obiectul procedurii de insolvență în temeiul dreptului național aplicabil. În special, în cazul în care creanța unui creditor rămâne la o instituție de credit ale cărei active, drepturi sau pasive au fost transferate către o altă entitate și în cazul în care entitatea de credit reziduală este lichidată, creditorul trebuie să fie despăgubit dacă suma pe care a primit-o în cadrul acestei lichidări este mai mică decât suma pe care ar fi primit-o în cadrul [procedurii de] insolvență dacă transferul nu ar fi avut loc.

Normele privind compensarea menționate mai sus protejează substanța dreptului de proprietate. În fapt, în cazul în care competențele de rezoluție nu ar fi exercitate, societatea aflată în situație de dificultate ar fi supusă procedurii de insolvență. Potrivit dreptului falimentului, creditorii au dreptul la o distribuire proporțională a venitului obținut din vânzarea activelor bancare, iar acționarii au dreptul la o distribuire a activelor rămase după plata tuturor creditorilor. Această substanță este protejată în temeiul principiilor care reglementează compensația. În consecință, restricțiile nu limitează în mod disproporționat dreptul de proprietate.”

515 În plus, contrar a ceea ce par să susțină reclamanții, faptul că aceștia nu au obținut o despăgubire la data schemei de rezoluție nu este suficient pentru a stabili o încălcare a dreptului lor de proprietate, în măsura în care articolul 17 alineatul (1) din cartă nu prevede plata unei despăgubiri concomitent cu restrângerea dreptului de proprietate, ci o plată care să fie efectuată în timp util.

516 Prin argumentul lor potrivit căruia realizarea unei evaluări definitive *ex post* prevăzute la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 ar fi necesară pentru respectarea dreptului lor de proprietate, reclamanții par să susțină că valoarea compensației care ar trebui plătită acționarilor ar trebui calculată având în vedere rezultatele evaluării definitive *ex post*. Ei arată că evaluarea definitivă *ex post* urmărește să determine valoarea activelor și a pasivelor entității înainte de adoptarea măsurii de rezoluție și răspunde unor finalități diferite față de evaluarea 3 prevăzută la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014.

517 În speță, trebuie amintit că, în ipoteza în care schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată, alternativa era lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență.

518 În această privință, trebuie arătat că, în domeniul ajutoarelor de stat, Curtea a statuat că pierderile acționarilor băncilor aflate în dificultate vor avea, în orice caz, aceeași amploare, independent de aspectul dacă acestea sunt cauzate de o hotărâre de declarare a falimentului din cauza neacordării unui ajutor de stat sau de o procedură de acordare a unui astfel de ajutor supusă condiției prealabile a repartizării sarcinilor (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 75).

519 Curtea a arătat că punctul 46 din Comunicarea privind sectorul bancar prevede că „ar trebui respectat principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” și că „creditorii subordonați nu ar trebui să primească mai puțin din punct de vedere economic decât valoarea pe care ar fi avut-o instrumentele lor în cazul în care nu s-ar fi acordat niciun ajutor de stat” (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 77).

520 Potrivit Curții, din cuprinsul acestui punct rezultă că măsurile de repartizare a sarcinilor de care ar fi condiționată acordarea unui ajutor de stat în favoarea unei bănci deficitare nu pot aduce dreptului de proprietate al creditorilor subordonați o atingere pe care aceștia nu ar fi suferit-o în cadrul procedurii de faliment ca urmare a neacordării unui astfel de ajutor. În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că măsurile de repartizare a sarcinilor, precum cele prevăzute de Comunicarea privind sectorul bancar, constituie o ingerință în dreptul de proprietate al acționarilor și al creditorilor subordonați (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctele 78 și 79).

521 În plus, în ceea ce privește un titlu, cuantumul despăgubirii datorate se apreciază în raport cu valoarea de piață reală a acestui titlu în momentul adoptării reglementării în litigiu, iar nu în raport cu valoarea sa nominală sau cu cuantumul pe care deținătorul spera să îl încaseze în momentul achiziționării sale (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 314 și jurisprudența citată).

522 Prin urmare, trebuie să se considere, prin analogie, că aplicarea în speță a principiului prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014, menționat la punctul 510 de mai sus, potrivit căruia niciun creditor nu poate fi tratat mai defavorabil, garantează reclamanților o despăgubire justă conformă cu cerințele articolului 17 alineatul (1) din cartă.

523 Contrar celor susținute de reclamanți, valoarea investiției lor nu trebuie calculată în raport cu situația care precedă adoptarea schemei de rezoluție, astfel cum ar putea rezulta dintr-o evaluare definitivă *ex post*, ci corespunde valorii sale în ipoteza în care schema de rezoluție nu ar fi fost adoptată, ceea ce corespunde unei situații de lichidare a Banco Popular.

524 În plus, așa cum recunosc reclamanții, evaluarea definitivă *ex post*, prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, și evaluarea 3, prevăzută la articolul 20 alineatul (16) din același regulament, sunt distincte. Efectuarea unei evaluări definitive *ex post* nu este utilă în scopul evaluării 3, al cărei obiect este de a compara tratamentul real de care acționarii Banco Popular au beneficiat ca urmare a rezoluției cu tratamentul de care ar fi beneficiat în cadrul unei proceduri ipotetice de insolvență. Prin urmare, reclamanții nu pot susține că, în lipsa unei evaluări definitive *ex post*, SRB și Comisia nu dispuneau de niciun temei pentru a afirma că se va plăti o compensație rezonabilă.

525 În consecință, contrar celor susținute de reclamanți, faptul că SRB a indicat că, în speță, nu s-ar fi efectuat o evaluare definitivă *ex post* nu constituie o atingere adusă dreptului lor de proprietate.

526 Pe de altă parte, trebuie arătat că argumentația reclamanților se bazează pe ipoteza eronată potrivit căreia ei ar fi putut beneficia, în speță, de o despăgubire în temeiul articolului 20 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

527 Potrivit articolului 20 alineatul (12) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014:

„În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă”.

528 Este suficient să se constate că această dispoziție se aplică atunci când instrumentul de rezoluție aplicat este instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014. Or, situația nu se prezintă astfel în speță.

529 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

530 Prin intermediul unei a treia critici, reclamanții apreciază că, în orice caz, independent de aspectul dacă ingerința în dreptul lor de proprietate nu respectă substanța dreptului respectiv, aceasta ar fi disproporționată.

531 Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care se numără printre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate [a se vedea Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru peștele-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 6 mai 2021, Bayer CropScience și Bayer/Comisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punctul 166 și jurisprudența citată]. Acest principiu este amintit la articolul 5 alineatul (4) TUE, precum și la articolul 1 din Protocolul privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE.

532 În primul rând, reclamanții susțin că atingerea adusă dreptului lor de proprietate este disproporționată în măsura în care deciziile atacate au fost adoptate fără a fi ascultați în prealabil.

533 Așa cum arată SRB, dreptul de a fi ascultat este un drept procedural autonom a cărui încălcare nu implică automat o încălcare a dreptului de proprietate garantat de articolul 17 alineatul (1) din cartă.

534 În această privință, trebuie amintit că din analiza celui de al doilea motiv și în special a punctelor 160 și 161 de mai sus reiese că Tribunalul a statuat deja că protecția dreptului de proprietate consacrat la articolul 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO nu poate fi interpretată în sensul că

persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente anterior adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate.

535 În plus, este necesar să se constate că reclamanții nu invocă niciun argument prin care să explice modul în care lipsa audierii de către SRB, anterior adoptării schemei de rezoluție, ar fi avut o incidență asupra dreptului lor de proprietate.

536 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia s-ar fi adus o atingere disproporționată dreptului lor de proprietate în măsura în care nu ar fi avut dreptul la despăgubiri, este suficient să facem referire la analiza celei de a doua critici.

537 În al treilea rând, reclamanții se limitează la a afirma că SRB și Comisia nu au demonstrat că instrumentul de rezoluție adoptat, inclusiv reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital, a fost soluția cea mai puțin împovărătoare pentru atingerea unui obiectiv legitim.

538 Este suficient să se constate că acest argument nu se întemeiază pe nicio argumentație și, prin urmare, nu este susținut.

539 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

540 Rezultă din tot ceea ce precedă că, *primo*, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și nu existau măsuri alternative care ar fi putut împiedica această situație, *secundo*, în absența unei rezoluții, Banco Popular ar fi fost supusă unei proceduri obișnuite de insolvență și, *tertio*, acționarii Banco Popular trebuiau să își asume riscul investițiilor lor, iar Regulamentul nr. 806/2014 prevede eventualitatea plății unei despăgubiri în aplicarea principiului conform căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. În consecință, trebuie să se concluzioneze că decizia de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular în cadrul schemei de rezoluție nu constituie o intervenție disproporționată și intolerabilă care aduce atingere substanței înseși a dreptului de proprietate al reclamanților, ci trebuie considerată o restrângere justificată și proporțională a dreptului lor de proprietate, în conformitate cu dispozițiile articolului 17 alineatul (1) și ale articolului 52 alineatul (1) din cartă.

541 În consecință, al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

542 Reclamanții susțin că Comisia și SRB au încălcat obligația de motivare prin faptul că nu au furnizat motivele specifice și concrete pentru care au adoptat deciziile atacate.

543 Articolul 41 alineatul (2) litera (c) din cartă, referitor la dreptul la bună administrare, prevede că acest drept include obligația administrației de a-și motiva deciziile.

544 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296

TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nepublicată, EU:C:2020:845, punctul 41 și jurisprudența citată).

545 În plus, gradul de precizie al motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice sau de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 23 mai 2019, KPN/Comisia, T-370/17, EU:T:2019:354, punctul 139 și jurisprudența citată, Hotărârea din 27 ianuarie 2021, KPN/Comisia, T-691/18, nepublicată, EU:T:2021:43, punctul 162).

546 În primul rând, în ceea ce privește schema de rezoluție, reclamanții susțin că SRB a furnizat doar o versiune cenzurată a schemei de rezoluție și nu a prezentat elemente de probă care să stea la baza acestei scheme. În replică, reclamanții adaugă că nu pot să se prevaleze în mod util de căile lor de atac ca urmare a refuzului SRB de a le acorda accesul la documentele esențiale care fac parte din motivarea sa, inclusiv la o versiune necenzurată a schemei de rezoluție.

547 Este necesar să se arate că reclamanții nu fac referire la conținutul schemei de rezoluție și nu explică ce elemente ar fi insuficiente pentru a înțelege domeniul de aplicare al acesteia. Ei nu indică ce parte a raționamentului urmat de SRB în schema de rezoluție nu ar fi suficient de clară.

548 Prin urmare, trebuie să se considere că, prin aceste argumente, reclamanții contestă faptul că nu li s-a comunicat o versiune integrală a schemei de rezoluție, precum și a documentelor care stau la baza acesteia. Or, argumentele respective au fost deja invocate în cadrul celei de a doua critici a celui de al doilea motiv, privind încălcarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

549 În această privință, este suficient să se amintească faptul că din analiza celei de a doua critici a celui de al doilea motiv rezultă că reclamanții nu pot invoca dreptul de a li se comunica versiuni integrale ale schemei de rezoluție, ale evaluării 2 sau ale celorlalte documente pe care SRB s-a întemeiat pentru a adopta schema de rezoluție.

550 În al doilea rând, în ceea ce privește Decizia 2017/1246, reclamanții arată că, în decizia sa, Comisia a afirmat pur și simplu că aproba concluziile SRB, fără să explice aprecierile pe care le-a efectuat pentru a se asigura că erau îndeplinite condițiile aplicabile și că instrumentul de rezoluție propus de SRB era cel mai adecvat și proporțional.

551 Trebuie amintit că reiese din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 că:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 806/2014.”

552 În plus, pe de o parte, în considerentul (2) al Deciziei 2017/1246, Comisia a făcut referire la faptul că, în schema de rezoluție, SRB a susținut că toate condițiile pentru măsura de rezoluție prevăzute în primul paragraf al articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 erau îndeplinite în ceea ce privește Banco Popular și că a examinat motivele pentru care era necesară o acțiune în interesul public privind rezoluția. Pe de altă parte, în considerentul (3) al Deciziei 2017/1246,

Comisia a arătat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție supunea Banco Popular Español procedurii de rezoluție, stabilea să i se aplice instrumentul de vânzare a activității și prevedea de asemenea motivele pentru care toate aceste elemente erau adecvate.

553 Rezultă că, în Decizia 2017/1246, Comisia a făcut referire în mod explicit la motivele pentru care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile pentru adoptarea schemei de rezoluție și că era necesar să se aplice instrumentul de vânzare a activității. Astfel, aprobarea schemei de rezoluție care figurează în considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 trebuie interpretată în lumina celorlalte considerente și privește toate aceste motive. În considerentul menționat, Comisia a indicat în mod explicit că este de acord cu motivele care figurează în schema de rezoluție ce justifică adoptarea unei măsuri de rezoluție față de Banco Popular, în special în ceea ce privește criteriul privind interesul public.

554 Astfel, este necesar să se considere că schema de rezoluție și motivarea sa fac parte din contextul în care a fost adoptată Decizia 2017/1246, în sensul jurisprudenței citate la punctul 544 de mai sus.

555 Or, după cum s-a constatat la punctul 547 de mai sus, reclamanții nu invocă niciun argument prin care să stabilească că schema de rezoluție ar fi insuficient motivată.

556 În plus, trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia fie „aprobă” schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție respective.

557 Rezultă că, atunci când Comisia, precum în speță, aprobă schema de rezoluție, motivarea deciziei sale se poate limita să indice că este de acord cu motivele conținute în aceasta. Orice altă justificare suplimentară a aprobării sale nu ar putea consta decât într-o preluare a elementelor deja conținute în schema de rezoluție. Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia nu trebuie să refacă analiza SRB în decizia sa, ci numai să o aprobe.

558 Pe de altă parte, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 545 de mai sus, trebuie să se țină seama de termenul foarte scurt de care dispunea Comisia, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru a-și adopta decizia de la transmiterea schemei de rezoluție de către SRB.

559 În consecință, al șaptelea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime

560 Reclamanții susțin că, în subsidiar, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, prin alegerea instrumentului de vânzare a activității și prin îndepărtarea nejustificată de la planul de rezoluție din 2016, SRB și Comisia au încălcat principiul proporționalității și principiul protecției încrederii legitime.

561 În cererea introductivă, aceștia arată că nu sunt în măsură să dezvolte prezentul motiv, întrucât nu au avut acces la informațiile relevante, și anume la versiunea necenzurată a schemei de rezoluție și la evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco

Popular. În replică, reclamanții arată că nu pot prezenta niciun argument cu privire la acest motiv. SRB și Comisia nu ar fi explicat decizia lor de a refuza să se conformeze planului de rezoluție din 2016 și nici motivele pentru care nu au însărcinat Deloitte să examineze aspectul respectiv.

562 Potrivit articolului 76 din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă printre altele motivele și argumentele invocate, precum și o expunere sumară a motivelor menționate. Prin urmare, ea trebuie să precizeze în ce constă motivul pe care se întemeiază acțiunea, astfel încât simpla enunțare abstractă a acestuia nu îndeplinește cerințele prevăzute de Regulamentul de procedură. În plus, această expunere, chiar și sumară, trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. Securitatea juridică și buna administrare a justiției impun, pentru ca o acțiune sau, mai concret, un motiv al unei acțiuni să fie admisibil, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază acesta să rezulte în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii introductive (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2018, De Geoffroy și alții/Parlamentul, T-788/16, nepublicată, EU:T:2018:534, punctele 72 și 73 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 8 mai 2019, PT/BEI, T-571/16, nepublicată, EU:T:2019:301, punctul 109 și jurisprudența citată).

563 Este necesar să se constate că, astfel cum arată chiar reclamanții în cererea introductivă și în replică, motivul întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime nu este însoțit de nicio argumentație specifică. Prin urmare, întrucât nu a fost precizat, acesta trebuie respins ca inadmisibil.

564 În orice caz, în ceea ce privește principiul protecției încrederii legitime, reiese dintr-o jurisprudență consacrată că dreptul de a se prevala de acest principiu presupune că autoritățile competente ale Uniunii au furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. Astfel, acest drept aparține oricărui justițiabil pe care o instituție, un organ sau un organism al Uniunii, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 62 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 178 și jurisprudența citată).

565 Or, este suficient să se arate că reclamanții nu menționează nicio asigurare precisă de natură să îi fi determinat să nutrească speranțe în faptul că planul de rezoluție din 2016 ar fi aplicat.

566 Pe de altă parte, în măsura în care ar trebui interpretată afirmația reclamanților, care figurează în replică, potrivit căreia SRB și Comisia nu ar fi explicat decizia lor de a se îndepărta de la planul de rezoluție din 2016 ca reprezentând un argument întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, este suficient, asemenea Comisiei, SRB și Regatului Spaniei, să se facă trimitere la motivele care figurează în considerentele (19)-(22) ale schemei de rezoluție, care nu sunt contestate de reclamanți.

567 În consecință, al optulea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

Cu privire la cererea de măsuri de organizare a procedurii

568 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2018, reclamanții au solicitat Tribunalului să dispună SRB și Comisiei, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii în temeiul articolului 88 din Regulamentul de procedură, să prezinte o serie de documente, a căror listă este anexată la cerere. Reclamanții arată că documentele solicitate corespund afirmațiilor de fapt cuprinse în memoriile în apărare ale SRB și Comisiei și că acestea trebuie să fie divulgate pentru a le permite să răspundă. În lipsa acestor documente, reclamanții nu ar putea răspunde la memoriile în apărare și Tribunalul nu ar putea aprecia legalitatea deciziilor atacate.

569 Comisia și SRB consideră că această cerere nu respectă cerințele articolului 88 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, în măsura în care reclamanții nu au justificat motivele pentru care nu au putut depune anterior această cerere și nu au indicat cu precizie motivele pentru care documentele solicitate ar fi necesare pentru soluționarea litigiului.

570 Trebuie arătat că, prin Ordonanța de măsuri de cercetare judecătorească din 21 mai 2021, în temeiul articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3) și al articolului 103 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a dispus depunerea de către SRB a anumitor documente citate la punctul 95 de mai sus. Prin Ordonanța din 16 iunie 2021, Tribunalul a considerat că documentele depuse de SRB în versiunea lor confidențială nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului. În schimb, scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, fără anexa la aceasta, a fost comunicată celorlalte părți.

571 În ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117 și jurisprudența citată, Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Fleig/SEAE, C-446/19 P, nepublicată, EU:C:2020:918, punctul 53).

572 Trebuie amintit în această privință că, pentru a permite Tribunalului să se pronunțe asupra utilității măsurilor de organizare a procedurii, partea care formulează cererea trebuie să identifice înscrisurile solicitate și să furnizeze Tribunalului un minim de elemente care să ateste utilitatea acestor documente pentru necesitățile procedurii (a se vedea Hotărârea din 28 iulie 2011, Diputación Foral de Vizcaya și alții/Comisia, C-474/09 P-C-476/09 P, nepublicată, EU:C:2011:522, punctul 92 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 martie 2019, Hércules Club de Fútbol/Comisia, T-766/16, EU:T:2019:173, punctul 29 și jurisprudența citată).

573 În speță, este necesar să se arate că elementele conținute în dosar, precum și explicațiile date în ședință sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe, acesta putând statua în mod util pe baza concluziilor, a motivelor și a argumentelor dezvoltate în cursul judecății și având în vedere documentele depuse de părți.

574 Rezultă că cererea reclamanților de măsuri de organizare a procedurii trebuie respinsă, fără a fi necesar să se pronunțe asupra admisibilității în temeiul articolului 88 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

575 Este necesar să se concluzioneze că acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

576 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, de SRB și de Banco Santander, conform concluziilor acestora din urmă.

577 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul vor suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Domnul Antonio Del Valle Ruíz și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană, de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander, SA.**

3) **Regatul Spaniei, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iunie 2022.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic 2

Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii 6

Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție 6

Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție 8

Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017 11

Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție 13

Procedura și concluziile părților 13

În drept 15

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat și dreptul la o cale de atac efectivă, consacrate la articolele 41 și 47 din cartă, precum și principiul proporționalității 17

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul de a fi ascultat 18

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă dreptul la o cale de atac efectivă 28

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe faptul că articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiul proporționalității 30

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe o excepție de nelegalitate în măsura în care articolele 18 și 22 din Regulamentul nr. 806/2014 încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe 30

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014 36

Cu privire la prima critică, referitoare la evaluarea 1 38

Cu privire la a doua critică, referitoare la evaluarea 2 39

Cu privire la a treia critică, referitoare la lipsa unei evaluări definitive *ex post* 44

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 806/2014 45

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 46

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 50

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 57

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 41 și 47 din cartă 57

Cu privire la prima critică, referitoare la dreptul de a fi ascultat 57

Cu privire la a doua critică, referitoare la dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă 61

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate 67

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare 74

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a principiului protecției încrederii legitime 76

Cu privire la cererea de măsuri de organizare a procedurii 78

Cu privire la cheltuielile de judecată 79